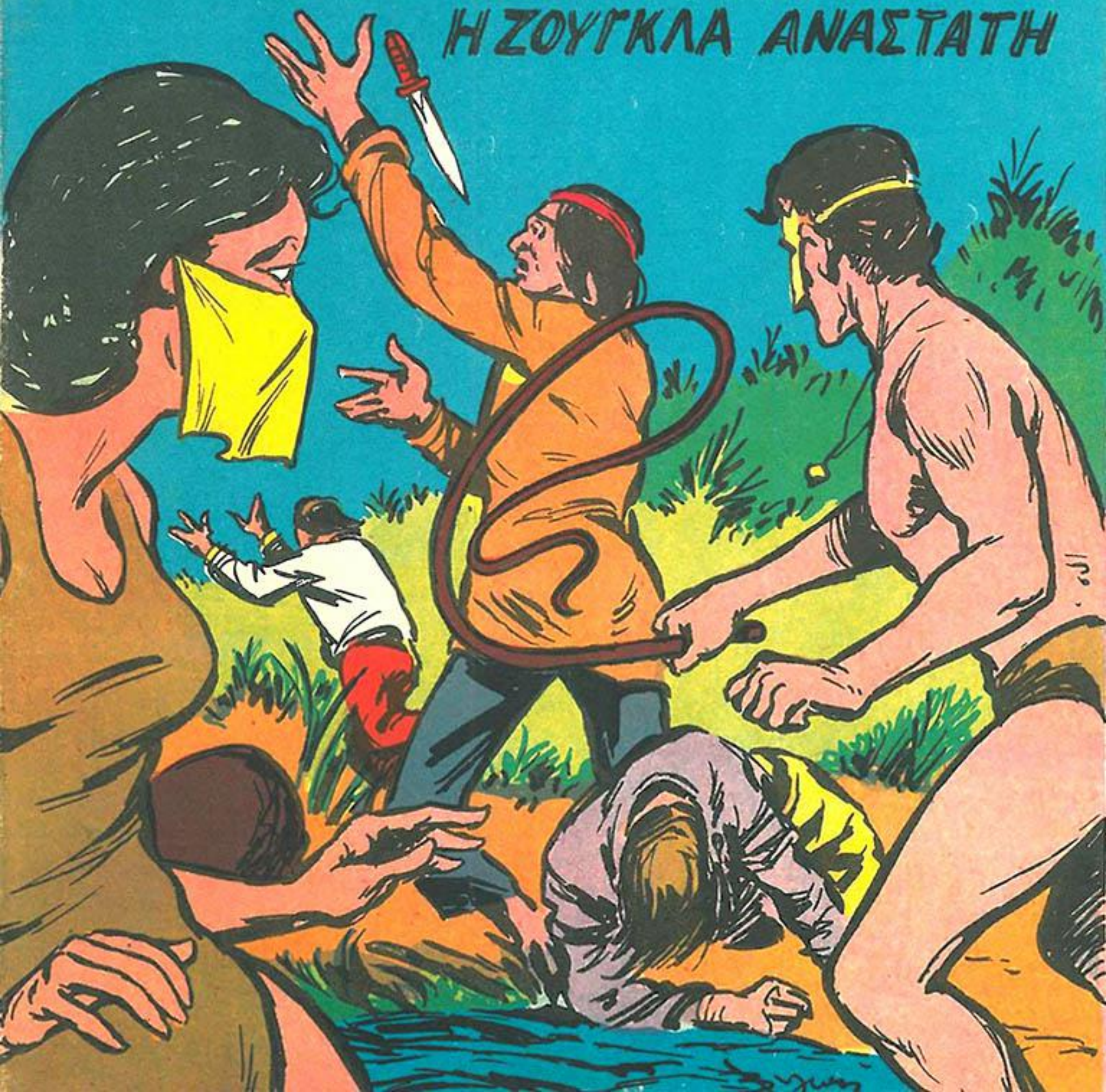

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

19

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΑΝΑΣΤΑΤΗ

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΑΝΑΣΤΑΤΗ

Η ΛΙΠΟΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΕΘ...

() ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ τῆς Ἀσπινομίας τῆς Ἀθιέντια ντέλ Σόλ, σιενιὸρ Περέθ, ἔχει πέσει λιπόθυμος μέσα στὴ ζούγκλα, ὅπως ἤδη γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης, ἀπλῶς καὶ μόνο νὰν ἐπειδὴ εἶδε κάτι ἄξαιφνα, ποὺ τοῦ ἐπροξένησε προιμακτικὴ κατὰπληξι... (*).

Τί ὅμως εἶναι τὸ κάτι αὐτό;

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος μετὶ τίτλο: «Ὁ καινούργιος ἀσπινέμος».

Γιὰ νὰ τὸ πούμε πρέπει νὰ ἀναιπρέξουμε μετὰ δυὸ λόγια στὸ πρόσφατο παρελθόν, γιατί ἄλλοιῶς κινδυνεύει ὁ καινόμενος ὁ χοντρο - Πειρέθ νὰ παρεξηγηθῆ καὶ νὰ κάνη τὸν κόσμιο νὰ πιστέψη πὼς ἔχει ἀδύνατη καρδιά καὶ πὼς δὲν κάνει γιὰ ἀσπινομικὸς διοικητῆς.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀλήθεια.

Ὁ Περέθ εἶναι πραγματικὸ σικυλὶ σπῆ δουλειά του.

Οὐδέποτε φοβήθηκε κακοποιὸ καὶ τάβαλε πάντα μετὰ ἐπιτυχία μετὰ ὅλους τοὺς παλιὰν θρώπους ποὺ παρουσιάστηκαν

στην περιοχή του, αδιαφορώντας για τη ζωή του, μπροστά στο καθήκον του...

Όμως τις τελευταίες αυτές ημέρες έχουν γίνει τριμερὰ πράγματα, εις βάρος όχι του θάρρους του αλλά της νοημοσύνης του.

Πράγματι τὰ ὁποῖα παρὰ λίγα νὰ πρελλάνοιν τὸν κατὰ τὰ ἄλλα ἱκανώτατο ἀστυνομικό.

Πράγματι τὰ ὁποῖα τοῦ ἀναπαδογύρισαν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ πίστευε ἀκράδαντα μέχρι τώρα, ἀκόμα καὶ τὴν μεγαλύτερη πεποίθησι τῆς ζωῆς του, ὅτι δηλαδή ὁ θρυλικὸς Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, ἀποτελοῦν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο!

Κι' ἀλήθεια:

Ὑστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν, ὁ δυστυχὴς Περὲθ, ἀναγκάστηκε — γιὰ νὰ μὴν πρελλάθῃ — νὰ παραιδεχτῆ ὅτι ὁ Δὸν Πάμπλο καὶ ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, δὲν ἔχουν καμμιά ἀπολύτως σχέσιν ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον!

Καὶ θὰ τὸν δικαιολογήσῃ ἀπόλυτα γιὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτῆ τῶν πεποιθήσεών του, ὁποῖος ἔχει παραικολουθήσει τὶς συνθήκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ καυμένος ἀστυνόμος ἀναγκάστηκε νὰ ἀλλάξῃ ἰδέας.

Γιατὶ ὅταν ὁ Περὲθ βλέπη τὴ μιὰ στιγμὴ τὸν θρυλικὸ μασκοφόρο Τιμωρὸ μ' ἓνα πελώριο ἰνδιάνικο βέλος καρφωμένο στὴ μέση τοῦ στήθους του καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ — ὕστε-

ραι ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ὥρες μόνο — βλέπει τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο μὲ γυμνὸ τὸ στήθος καὶ χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε μιὰ γρατζουνιὰ ἐκεῖ πάνω, πρέπει νὰ εἶναι τὸ λιγώτερο ἠλίθιος γιὰ νὰ ἐπιμένῃ ἀκόμα πῶς εἶναι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς τίτλους...

Ἔτσι λοιπὸν ὁ ἀτυχὴς Περὲθ, ὕστερα ἀπὸ ὀλόκληρα χρόνια κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἀμφέβαλε καθόλου ἀπὸ μέσα του πῶς γνώριζε πολὺ καλά τὴν παυτότητα τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ ὀρκίζεται καὶ νὰ στοιχηματίζει τὸ κεφάλι του, ὅτι ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο δὲν εἶναι ὁ περιβόητος αὐτὸς μασκοφόρος Τιμωρὸς!

Καὶ μόλις ἀποκρυστάλλωσε αὐτὴ τὴν καινούργια γνώμη, ποὺ ὡστόσο ἦταν τὸ ἴδιο ἀκράδαντη καὶ ἀκλόνητη ὅσο καὶ ἡ ἄλλη, ἡ παλιά, πέφτει μὲ τὰ μοῦτρα μὲς στὸ παρθένος δάσος πάνω στὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας καὶ διάπιστώνει μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια ὅτι... πράγματι αὐτὸς εἶναι ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο!

Νά, λοιπὸν, ποὺ φτάσαμε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε στὸ σημεῖο καὶ στὰ αἴτια τῆς λιποθυμίας τοῦ χαντρο - Περὲθ.

Γιατὶ πραγματικὰ ὁ δύστηχος ἀστυνομικός Διαϊκητῆς τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, μόλις βγαίνει στὸ μικρὸ ξέφωτο ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα τῆς ζούγκλας, βλέπει τὸν μασκοφόρο Τιμωρὸ δεμένον πάνω σ' ἓνα πᾶσαλο καρφωμένο στὴ γῆ!

Και ο Ζορρό της Ζούγκλας δεν φοράει αυτή τη φορά τη χρυσή του μάσκα στο πρόσωπο, το όποιο έπι μένει ακάλυπτο και δεν τον δυσκολεύει καθόλου να το αναγνωρίσει πώς είναι του εύγενικου άρχοντα και μεγαλιοκτηματία της 'Αθιέντα ντέλ Σόλ, του Δόν Πάμπλο Ντελόρο!

Και η χρυσή μάσκα των ιερέων 'Ινκας με την όποίαν συνήθως σκεπάζει τη μορφή του ό μασκιοφόρος 'Εκδικητής, βρίσκεται εκεί δίπλα, λίγα μέτρα πιο πέρα, πεταγμένη στη γή, από την ξέφρενη μανία του Τάϊ 'Αόβα, που όπως είναι γνωστό την απόσπασε βίαια από το πρόσωπο του Ζορρό...

Και το από δέρμα τζάγκουαρ μαγιό που φοράει ό δεμένος στον πάσσαλο άνθρωπος, είναι χωρίς άμφιβολία αυτό του Ζορρό, που επίσης το γνωρίζει θαυμάσια ό Παρέθ.

Και η πέτσινη θήκη της ζώνης του μέσα στην όποία συνήθως υπάρχει το τρομερό του μαχαίρι, είναι κι' αυτή ή ίδια λαβή που ό άτυχος άστυνόμος τόσες και τόσες φορές έχει δη και τη γνωρίζει πιο πολύ καλά!...

Καιμια άμφιβολία έποιμένως ότι ό Ζορρό και ό Δόν Πάμπλο είναι ένα και το αυτό πρόσωπο!...

'Αλλά είναι όμως δυνατόν να συμβαίνει σπ' αλήθεια και να είναι πραγματικότητα, αυτό που ό Παρέθ τούτη τη στιγμή το βλέπει με τα ίδια του τα μάτια;

Ό ίδιος μπορεί να όρκιστή ότι όχι!

Μπορεί να πιά και το κεφάλι του στοίχημα γι' αυτό!

Γιατί ό ίδιος έχει διαπιστώσει πάλι με τα ίδια του τα μάτια πριν από λίγες ώρες ότι δεν υπάρχει καιμια πείριπτωσι για να είναι το ίδιο πρόσωπο ό Ζορρό κι' ό Δόν Πάμπλο!

Και καταλαβαίνει λοιπόν την τρέλλα σαν ένα παγωμένο χέρι να του ανασκαλεύη το μυαλό!

Και τα μάτια του σπριφυρίζουν μέσα στις κόγχες τους από τον τρόμο και τη φρίκη...

Και σαλεύει τα χείλια του για να πη μια λέξι αλλά δεν μπορεί, γιατί ό λαιμός του έχει κλείσει από έναν μεγάλο κόμπο...

Και χλωμιάζει σαν πεθαμένος γιατί πιστεύει ότι σπ' αλήθεια έχει τρελλαθή και βλέπει πράγματα άλλα άντ' άλλων από τη μια στιγμή στην άλλη, που δεν υπάρχει καιμια πιθανότης να συμβαίνουν και να υπάρχουν στην πραγματικότητα...

Και ό άνθρωπος εκείνος που στέκει άπέναντί του, δεμένος πάνω στον πάσσαλο του μαρτυρίου του και που είναι ό Ζορρό της Ζούγκλας, βρίσκεται σε θλιβερή αληθινά κατάρτασι...

Μένει έντελώς ακίνητος με το κεφάλι προσιμένο στο πλάι και μ' ένα χρώμα κέρινο, σαν να είναι νεκρός...

Το σώμα του είναι γεμάτο

μώλωπες και γειμάτιο αίμιατα, από τα βαισανιστήρια που του έκανε ο άπαιστος Τάϊ Άόβα και από τις δυο τρομερές πληγές που δέχτηκε την ίδια μέρα — την πρώτη από το ινδιάνικο βέλος και τη δεύτερη από τη σφαίρα αυτιού του σατανικού ληστού...

Και ο Παρέθ που ξαιμαβλέπει στο ίδιο εκείνο στήθος την ίδια πληγή που δεν μπόρεσε να δη την προηγουμένη μέρα πάλι, στο ίδιο στήθος επάνω! σιγουρεύεται ότι έχει τρελλαθῆ ὀπωσιδήπιτε καιί... πέφτει κάτω λιπόθυμος, χωρίς να μπορέσει να κάνει οὐτ' ἓνα βῆμα περισσότερο πρὸς τὸ μέρος τοῦ αἰωνίου ἀντιπάλου

του και χωρίς να μπορέσει να βγάλει οὔτε «κίχ» ἀπὸ τὸ στόμα του για να εἰδοποιήσει τουλάχιστον τὸς ἄνδρες του να τρέξουν πρὸς τὸ μέρος του για να τὸν βοηθήσουν... Ἄλλὰ φυσικὰ ἡ λιποθυμία του δὲν κρατᾷ ὤρες...

Εἶναι περισσότερο μιὰ σκοτοδίνη που ἔχει κάνει τὰ μάτια του να θολώσουν και να μὴ μπορῆ να διακρίνει τί γίνεται γύρω του...

Δὲν βρίσκεται ἐντελῶς στὴν ἀνυπαρξία παρὰ ἔχει συνεχῶς τὴν αἴσθησι ὅτι κολυμπᾷ μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη λίμνη με μαύρα νερά και προσπαθεῖ τοῦ κάκου να βρῆ ἀπὸ κάπου για να πιασθῆ...

— Συλλάβετε αὐτὸν ἐκεῖ πέρα και στὰ γρήγορα

— Τί τσιρίζεις έτσι, καλέ; Σε βάρεσε... φυλλοξήρα;

Τέλος και ενώ... έτοιμάζε-
ται να συνέλθη και μόνος του,
τόν βρίσκουν και οι άνδρες
του που φτάνουν σ' εκείνο τὸ
μέρος...

Ακούγονται τρομαγμένες
φωνές.

Κανείς βέβαια δὲν μπορεί
να βάλῃ με τὸν νου του ἀπ'
ὄλους τους, ὅτι ὁ φοβερός και
τρομαρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος
πού εἶναι ὁ σενιὸρ Περὲθ ὁ
διοικητὴς τους, εἶναι δυνατὸν
ποτὲ νὰ ἔχη... λιποθυμῆσει!

Ὅλοι πιστεύουν με τὴν
πρῶτη ματιά ὅτι ὁ χαντρο-
ἀστυνόμος ἔχει δολοφονηθῆ
και βρίσκεται τώρα νεκρός,
ἐκεῖ μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Ὅρμουν ἐπάνω του γεμά-

τοι ἀγωνία ἀλλὰ ἡσυχάζουν
ἀμέσως καθὼς τὸν βλέπουν
νὰ σαλεύη...

Ἡσυχάζουν ἀμέσως γιὰ τὴ
ζωή του ἀλλὰ και πάλι εἶναι
ἐντελῶς βέβαιοι ὅτι θάνατι
τραυματισμένος βαρεῖα γιὰ
νὰ εἶναι πεσιμένος τέζα κάτω.

Και σκύβουν λοιπὸν ὄλοι
ἀπὸ πάνω του και με χέρια
πού τρέμουν ἀπὸ ἀνυπομονη-
σία και με μάτια που γυαλί-
ζουν ἀπὸ τὴν ἀγωνία και τὴν
ἀνησυχία, ψάχνουν γιὰ νὰ
βροῦν... τὴν πληγή!

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν βρίσκουν
τίποτα και αὐτὸ τους κάνει
τρελλοὺς ἀπὸ τὴν ἀπαρῖα.

Ὡσπου κι' ὁ Περὲθ ἀπὸ
τὰ πολλὰ χέρια που τόν... πα

σπαιτεύουν και τὸν ἀναπιοδο-
γυρίζουν, ξυπνάει ἐντελῶς και
πεπιέται! ἐπάνω οὐρλιάζοντας
ἄγρια και με πρησιμένες τὶς
φλέδες τοῦ λαιμοῦ του ἀπὸ
τὴ δύναμη που ἔχει βάλει σπὴ
φωνή του:

— Τί κάνετε, μωρὲ βλά-
κες; Ἀφήστε ἐμένα σπὴν ἡσυ-
χία μου και συλλάβετε αὐτὸν
ἐκεῖ πέρα και στὰ γρήγορα!
Και ἀπὸ πεθαιμένος εἶναι ἴκα-
νὸς νὰ σηκωθῆ και νὰ ἐξατμι-
σθῆ σπὸν ἀέρα και νὰ τὸν χά-
σουμε!

Οἱ καὶμένοι οἱ ἀστυφύλα-
κες τὸν κυττάζουν και γίνον-
ται ἀκόμα πιὸ ἀσπραι τὰ πρό-
σωπά τους.

Τώρα καταλαιβαίνουν τί ἔ-
χει ὁ προϊστάμενός τους.

— Τρελλάθηκε!, ψιθυρίζει
ὁ ἕνας σπ' αὐτὶ τοῦ ἀλλουνοῦ.

— Τὸν χτύπησε ὁ ἥλιος
και τοῦκανε χαλάσπρα σπὸ
μυαλό!, ψιθυρίζει ὁ ἄλλος με
εἰλικρινῆ λύπη.

Ὁ Περὲθ μανιάζει.

— Τί κάθειστε, βρὲ μουλά-
ρια; γαιγίζει λυσσασιμένα.
Δὲν σὰς εἶπα νὰ πᾶτε και
νὰ τὸν ἀρπάξετε κι' ἀπὸ χέ-
ρεια κι' ἀπὸ πόδια για νὰ μὴ
μὰς ξεφύγη;

— Μά... Μά... Ποιόν, σε-
νιὸρ Περὲθ;

— Ποιόν; κιάζει σὰν νυ-
χτοπούλι ὁ χαντρο - ἀστυνό-
μος με ἀφροὺς λύσσας σπὸ
σπῶμα του. Τί ποιόν, κοθώ-
νια; Θέλει και ρώτημα ποιόν;
Αὐτὸν ἐκεῖ πέρα!

Και λέγονται αὐτά, δεί-
χνει με τὸ τεντωμένο χέρι του
ἕναν ξύλινο πᾶσαλο που στέ-

κει μπηγιμένος σπὴ γῆ, πέν-
τε μέτρα μακρύτερά τους!

Οἱ ἀστυφύλακες γυρίζουν
και κυττάζουν τὸν πᾶσαλο με
φρίκη και ὕστερα κυττάζον-
ται και μεταξὺ τους με φρίκη
και με νόημα.

— Τρελλάραι σύννεφο!,
ψελλίζει κάποιος ἀπὸ ὅλους
ἀθειλά του.

Ἄλλὰ ὁ Περὲθ δὲν τὸν ἀ-
κούει...

Δὲν τὸν ἀκούει γιατὶ κι'
αὐτὸς κυττάζει τώρα τὸν πᾶ-
σαλο που ἔχει δείξει σπὸς
ἄντρες του.

Και βλέπει ὅτι εἶναι ἕνας
σκέτος πᾶσαλος και τίποτ'
ἄλλο!

Και ὅτι ὁ φοβερός και τρο-
μερός Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας
δὲν βρίσκεται πιὰ δεμένος ἐ-
κεῖ πάνω!

Και ἡ χρυσὴ μάσκα τῶν ἱ-
ερέων Ἴνκας, δὲν ὑπάρχει πιὰ
οὔτε αὐτὴ πεπαιμένη ἐκεῖ δί-
πλα ἀπὸ τὸν πᾶσαλο σπὸ ἔ-
δαφος!

Και φαίνεται λοιπὸν πὼς
εἶχε ὄνειρευτῆ μόλις προηγου-
μένως, που εἶδε τὸν Ζορρὸ
δεμένον πάνω σπὸν πᾶσαλο
και που εἶδε ἐπίσης ὅτι ὁ Ζορ-
ρὸ αὐτός, ἦταν ὁ Δὸν Πάμπλο
Ντελόρο!

Και ἡ σκίεψις αὐτῆ τοῦ ξα-
ναφέρνει σπὸ μυαλό του τὴν ἰ-
δέα τῆς τρέλλας...

Και οἱ κόρες τῶν ματιῶν
του ἀναπιοδογυρίζουν ἀπελπι-
τικὰ και πέφτουν ἀπὸ τὴν
πίσω μεριά και τὰ δυὸ μάτια
του μένουν για μιὰ στιγμὴ
ὀλάνοιχτα κι' ὀλόασπρα, σὰν

δυὸ τρυπίτσες γεμάτες μὲ γάλα!

Κι' ὕστερα κλείνουν τὰ βλέφαρα καὶ παίρνει τούμπρα κι' ὁ Περὲθ καί... ξαναπέφτει λιπόθυμος, σὸν νὰ πρόκειται γιὰ τό... δεῦτερο ἡμιχρόνιο!

Καὶ οἱ φουκαράδες ἀστυφύλακες ποὺ τὸν κυκλώνουν καὶ ποὺ ἔχουν ἰδρώσει μ' ὄλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, τὸν παίρνουν κάπως ἀνακκουφισμένοι στὰ χέρια τους — γιὰτὶ ἔξαικολουθοῦν πάντοτε νὰ τὸν φοβῶνται ἔστω καὶ τρελλοῦ — καὶ ἀποφασίζουν νὰ πάρουν τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ 'Ἐλ Χόκλο ποὺ εἶναι ὁ ἀστυνομικὸς τους σταθμὸς...

"Ἔτσι καὶ γίνεται...

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Ο ΜΩΣ ἂν πρῶμε κάθε φορά τόση ὥρα μὲ τὸν Περὲθ, δὲν θὰ μᾶς μείνη στὸ τέλος καθόλου καιρὸς νὰ μιλήσωμε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους τῆς ἱστορίας μας.

Καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πῶς εἴχαμε ἀφήσει τὸν Τάϊ 'Αόβα τῆ στιγμῆ ποὺ ὑψώνοντες τὸ πυρακτωμένο σίδερό του πάνω ἀπὸ τὸν δειμένο στὸν πάσαλο Ζορρό τῆς Ζούγκλας, εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν θανατώσῃ ἐκείνη ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ...

Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως πῶς δὲν ἔγινε αὐτὸ τελικὰ, πρέπει νὰ παρακολουθήσωμε δύο ἄλλους ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὲς τῆς περιπέτειάς μας, ὥστε νὰ μὴν μπλέξουν τὰ γεγονότα καὶ

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Λόγω τυπογραφικῆς ἀβλεψίας, εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τοῦ ἔξωφύλλου τοῦ ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ἐτέθη ὁ τίτλος «Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «Ο ΠΕΡΕΘ ΛΙΠΟΘΥΜΑΕΙ».

ψάχνουμε ὕστερα γιὰ τὴν ἄκρη.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἥρωες γιὰ τοὺς ὁποίους γίνεται κουβέντα, εἶναι ὁ Πάντσο Γίγαντας — ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο Γίγαντας, ἀροχμηχανικὸς τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας — καὶ ὁ γιγαντόσωμος δίδυμος ἀδερφός αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, ὁ θρυλικὸς 'Ἐλ Ρέϋ.

Καὶ φυσικὰ πρέπει νὰ τοὺς παρακολουθήσωμε ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ τοὺς εἴχαμε ἀφήσει.

Καὶ τοὺς εἴχαμε ἀφήσει ψηλὰ στὸν ἀέρα, μέσα στὸ ἐκπληκτικὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό, τὸ Μαῦρο Πουλί, τῆ στιγμῆ ποὺ ὁ 'Ἐλ Ρέϋ, ντυμένος μὲ τὴν ἀμφίεσιν τοῦ πραγματικοῦ Ζορρό καὶ μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν ἱερέων Ἰνκας στὸ πρόσωπο, εἶχε ἀφήσει μιὰ προμερὴ κίρην πόνου ἐντελῶς ξαφνικὰ καὶ χωρὶς φανερὸ λόγο καὶ ἀφορμῆ.

"Ἄν ὅμως ἡ ἀφορμὴ τῆς φοβερῆς κίρην δὲν φαίνε-

ται να υπάρχει, στην πραγματικότητα έχει την αίτια της.

Είναι ή ώρα αυτή που ο άπαίσιμος Τάϊ Άόβα έχει αρχίσει να βασανίζει τον δίδυμο αδερφό του, που τον κρατάει αιχμάλωτο και δεμένο πάνω στον ξύλινο πάσσαλο...

Είναι ή στιγμή που ο αίμοδόρος καικούργος, τρελλός από τη λύσσα του, έχει μπήξει το μαχαίρι του στο μπράτσο του Ζορρό...

Ο Πάντσο γίγαντας παρά λίγο να λιποθυμήσει ο καυμένος μ' εκείνη την αγριοφωνάρα που έβγαλε ο... επιδάτης του, μοιώθοντας έντελώς ξαφνικά και άπροετοίμαστα τον ίδιο ακριβώς πόνο στο

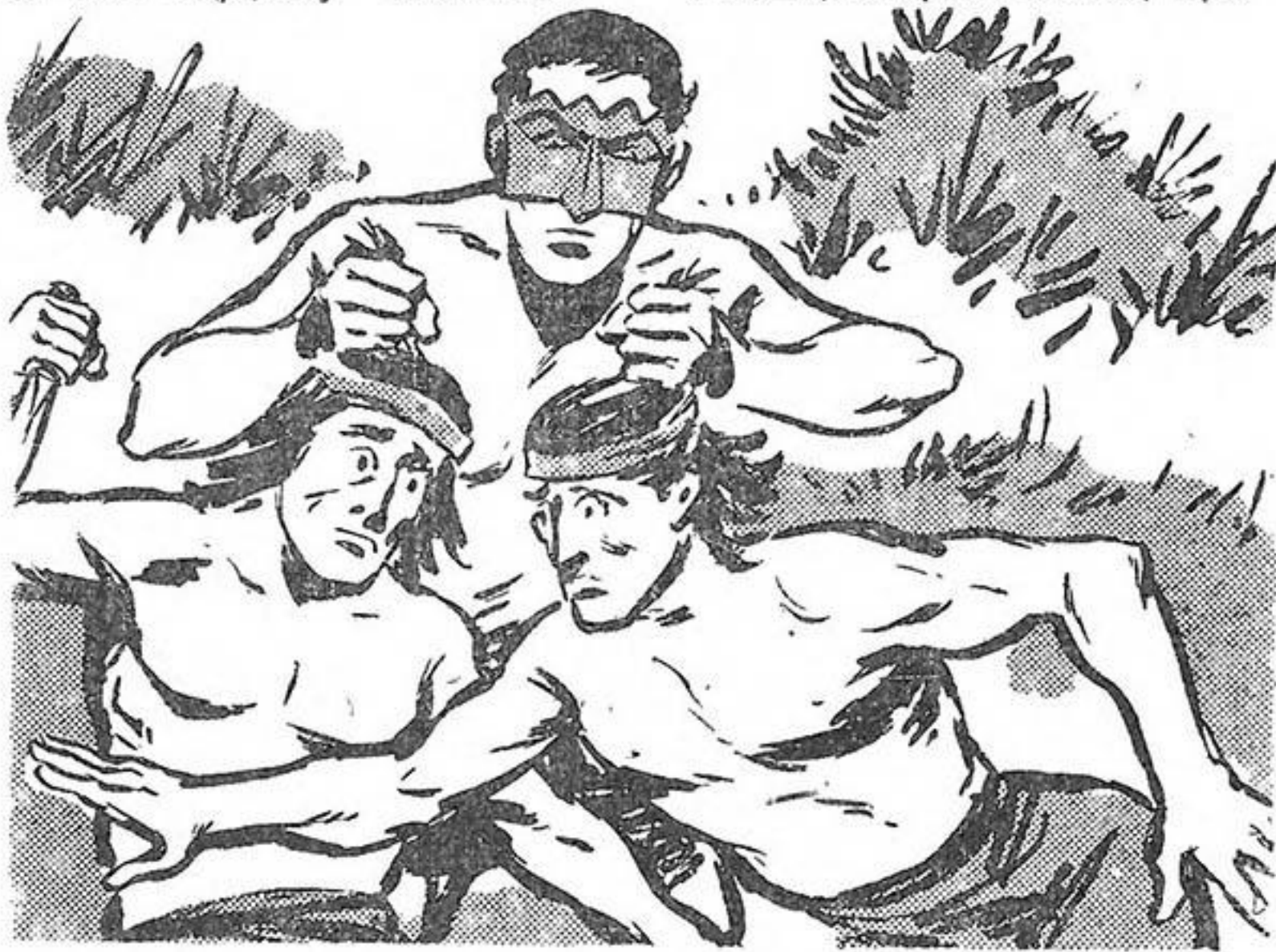
μπράτσο, σαν να του είχαν μπήξει κι' αυτού του ένα μαχαίρι εκεί πέρα.

Και καταλαιβαίνει ο καθένας τί μπορεί να συμβή αν λιποθυμήσει μια τέτοια ώρα ο θρυλικός Πάντσο Γίγαντας:

Το έλικόπτερο άκυβέρνητο ξαφνικά θα πέσει, και θα τσακισπή στη γή, ο Πάντσο και ο Έλ Ρέϋ φυσικά θα σκοτωθούν και την ίδια στιγμή θα πεθάνη και ο Ζορρό της Ζούγκλας πάνω στον πάσσαλο του μαρτυρίου του!

Αλλά ο άπίθανος άρχιμηχανικός αυτού του τελευταίου δεν λιποθυμάει εύτυχώς.

Δεν λιποθυμάει επειδή προ

Τους συντρίβει τὰ κεφάλια...

λαιβαίνει να δῆ ὅτι ὁ ψευτο-Ζαρρό ἀπέναντί του βρίσκειται ὀλομόναχος καὶ κρατάει τὸ μπιράτσο του μὲ μιὰ σύσπασιν τρομεροῦ πέλου πάνω στὸ πρόσωπό του.

— Τί τσιρίζεις ἔτσι, καλέ; τοῦ κάνει κρατῶντας κι' αὐτὸς τὴν καρδιά του ποὺ παραλίγο νὰ σταματήσῃ γιὰ μιὰ στιγμή. Μύγα σε τσίμπησε; Ἦ μὴ μπᾶς καὶ δοκιμάζεις τὴ φωνή σου γιὰ νὰ βγῆς στὴν ὄπερα; Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, νὰ εἰδοποιᾷς τὸν κόσμον, προμάρα μου! Δὲν σοῦ φταίμε ἐμεῖς τίποτα! Θάρρεψα πὼς σε βάρεσε ἡλί-ασι ἢ... φυλλοξηρα!

Μὰ ὥσπου νὰ πῆ ὅλ' αὐτὰ ὁ ἐξωφρενικὸς νάνος, ἔρχεται ἡ στιγμή ποὺ ὁ ἀπαίσιος Τάϊ Ἀόβα ἔχει χυθὴ πάνω σπὸν αἰχμιάλωτό του καὶ μπήγει τὰ λυσσασίμενα του δόντια μέσα σπὸ στήθος του.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ ἀφήνει μιὰ δευτερὴ κραιυγὴ πόνου ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά πρὶο συγκρατημένη ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ὁ λευκὸς γίγαντας τῶν παρθένων δασῶν ἔχει καταλάβει καὶ ἔχει κι' ἐκεῖνος προετοιμασθῆ τῶρα γιὰ τὸ δεύτερο χτύπημα...

Ἐχει καταλάβει ὅτι ὁ φρικτὸς ληστὴς ἔχει ἀρχίσει τὰ βασανιστήρια τοῦ δίδυμου ἀ-

δερφού του...

Ξέρει ότι στα χτυπήματα εκείνα που αγγίζουν το αίμα του Ζορρό, θα νοιώσει κι' αυτός όλους τους πόνους, ακριβώς όπως εκείνος — και ο λόγιος που δέν ένοιωσε το πρώτα φοβερό χαιστούκι που έδωσε ο Τάϊ 'Αόβα στον αδερφό του, ήταν πώς δέν άγγιζε το αίμα του εκείνο το χτύπημα...

Ο 'Ελ Ρέϋ γίνεται κατάρχλωμος σαν νεκρός από τώρα, κάτω από τη χρυσή μάσκα του Ζορρό της Ζούγκλας.

— Δέν θα προλάβω!, ψελλίζει και κρύος ιδρώτας αναβλύζει από το μέτωπό του. Όλοι τέλειωσαν! Δέν θα προλάβω!...

'Αλλά την ώρα που ψιθυρίζει αυτά τα λόγια, ο Πάντσο Γίγαντας έχει αρχίσει να τρέμει ολόκληρος από τον φόβο του.

Τού παρνάει ή ιδέα ότι ο μεγάλος του ο Ζορρό έχει... λυσσάξει και ότι όπου νάναι θα ριχτή να τον δαγκώσει!

Για να λέμε την αλήθεια δέν έχει και άδικο να κάνει τέτοια σκέψη, όταν βλέπει έναν άνθρωπο στα καλά καθούμενα να χαροπηδάει και να ούρλιάζει και να παίρνει τέτοια έκφραση μανίας το πρόσωπό του.

— Ούτε το νύχι του άσπριου κόρακα που έχω για φυλαχτό δέν θα με σώσει αυτή τη φορά!, τσιρίζει ο καυμένος με άπόγνωσι. Λύσσαξε στή... διαπασών! Κι' όπως έχει φάει κι' εκείνον τον λωτό της... άφηρημάδας, μπορεί να

με ξεχάσει πώς είμαι και φίλος του και να με δαγκώσει πρώταν! Το πρασιγιώνω στη στιγμή!

Και όπως ο φόβος είναι το πιο μεγάλο συναίσθημα που μπορεί να κυριαρχήσει στην καρδιά του Πάντσο Γίγαντα, δέν χασομεράει καθόλου να θέσει σε έφαρμογή εκείνο που είπε.

Μάλιστα στέκεται και τυχερός:

Κάτω απ' τα πόδια τους διακρίνει ένα μικρό ξέφωτο και αφήνει το Μαιύρο Πουλί να κατρακυλήσει με φόρα προς τα εκεί.

Το υπέροχο σκιάφος κάνει μια καταπληκτική βουτιά στον άέρα, κάτω από τα έπιδέξια χέρια του άρχιμηχανικού του Ζορρό.

Ο 'Ελ Ρέϋ κάνει να ριχτή προς τα μέρος του για να τον έμποδίσει...

Δέν έχει σκοπό να παραιτηθή από τις προσπάθειές του ως την τελευταία στιγμή και παρ' όλους τους ξαφνικούς πόνους που ένοιωσε και που πήγαν να τον τρελλάνουν, ούτε δευτερόλεπτο δέν έπαψε να έχη καρφωμένα τα μάτια του στον φλοιό της γής, μήπως ανακαλύψει κανένα ίχνος του άπαισίσιου Τάϊ 'Αόβα και του αδερφού του...

Έτσι, την ύστατη στιγμή, σταματάει την προσπάθεια που πήγε να κάνει για να έμποδίσει τον Πάντσο Γίγαντα.

Και την σταματάει ακριβώς γιατί βλέπει στη μέση εκείνου του μικρού ξέφωτου

πού εΐδε κι' ό νάνος, τόν Τάϊ 'Αόβα, νά ύψώνη τò πυραικτω μένο σίδερο πάνω άπό τò κεφάλι του δαιμόνου έμπρός του Ζορρό τής Ζούγκλας, δηλαδή του δίδυμου άδελφού του...

Φρικτός θάνατος τούς άπειλεί ταυτόχρονα και τούς δύο τους, μέσα σε έλάχιστες στιγμές...

Ό 'Ελ Ρέϋ καταλαιβαίνει ότι δέν μπορεί νά λογαριάση ούτε κινδύνους ούτε τίποτε άλλο...

Όπως τò Μαύρο Πουλί κατεβαίνει με τριουερή ταχύτητα προς τή φλούδα τής γής άπό τόν ούρανό, ανοίγει τήν έξωτερική πόρτα που ύπέροχου έλικόπτερου και πηδάει στο κενό, σημαδεύοντας νά πέση επάνω στον άπαισίιο ληστή που πάει νά σκιοτώση τόν άδελφό του.

Ό Πάντσο Γίγαντας τσιρίζει του κάκου, με γουρλωμένες τις ματάρες του:

— Μην κατεβαίνετε στις στάσεις, όταν τò όχημα βοίσκεται άκόμα έν... κινήσει! ... 'Εϊ! Ζορρέ!... Πάει! Ζωή σε λόνου μου!

Και κάνει τόν σπαιρό του με κατάνυξι.

Όστόσο ό ύποτιθέμενος Ζορρό δέν... πάει, όπως εΐπε ό Πάντσο.

Τς Μαύρο Πουλί έχει φτάσει σε πολύ χαμηλό ύψος, τόσο, που ό άσχιμηχανικός του μόλις προλαβαίνει νά πατήση φρένο μετά τόν σταυρό που έκανε, για νά μην τò διαλύση κάτω στη γή.

Ό 'Ελ Ρέϋ λοιπόν πέφτει

με' όλο του τò βάρος πάνω στον φοβερό ληστή Τάϊ 'Αόβα, τήν ώρα που αυτός ό τελευταίος τίναζε μπροστά τò πυραικτωμένο σίδερό του, για νά τò καιφώση ανάμεσα στα μάτια του αίχμαλώτου.

Τò σίδερο του θανάτου κυλάει άπό τὰ χέρια του και ό Τάϊ 'Αόβα αφήνει μιὰ τρομακτική σπριγγιλιά έκπλήξεως και τρόμου, που θυμίζει περισσότερο νυφίτσα παρά άνθρωπο.

Ό κακούργος δέν είχε άκούσει τò παραιμικό, άφού όπως είναι γνωστό τò Μαύρο Πουλί δέν κάνει ούτε τόν έλαγίστο ήχο όταν πετάει...

Τò ίδιο και οι τέσσερις ίνδιάνοι συμμοιρίτες του, που παραικόλουθούν τὰ βασανιστήρια του Ζορρό τής Ζούγκλας.

Ό άρχιληστής κουπραβιλάει μισοζαλισμένος στη γή κάτω άπό τò βάρος τών χεριών του 'Ελ Ρέϋ αλλά τò ύψος και ή διασύνη του πηδήματος του γιγαντόσωμου βασιλιά τής ζούγκλας είναι τέτοια, που ούτε σ' αυτόν επιτρέπουν σταθερότητα και ίσοροπία.

Κατρακυλάει κι' ό ίδιος στη γή, μερικά μέτρα μακρύτερα άπό τόν Τάϊ 'Αόβα, ό όποιος βλέποντας άξανά να έμειναν ...δεύτερο άποιστάλλαχτο Ζορρό άπέναντί του, αφήνει μιὰ κανούργια κραυγή φρίκης και τρόμου και χωρίς νά σκίεφθη ότι είναι δυνατόν νά φέση καμμιά άπίστασι σ' αυτό τò... ύπερφυσικό 'Όν, δίνει μιὰ, πετιέται όρθιος και

ἀρχίζει νὰ τρέχη πρὸς τὴ μεριά τῆς ζούγκλας, γαυγίζοντας σὰν λυσσασμένο σκυλί.

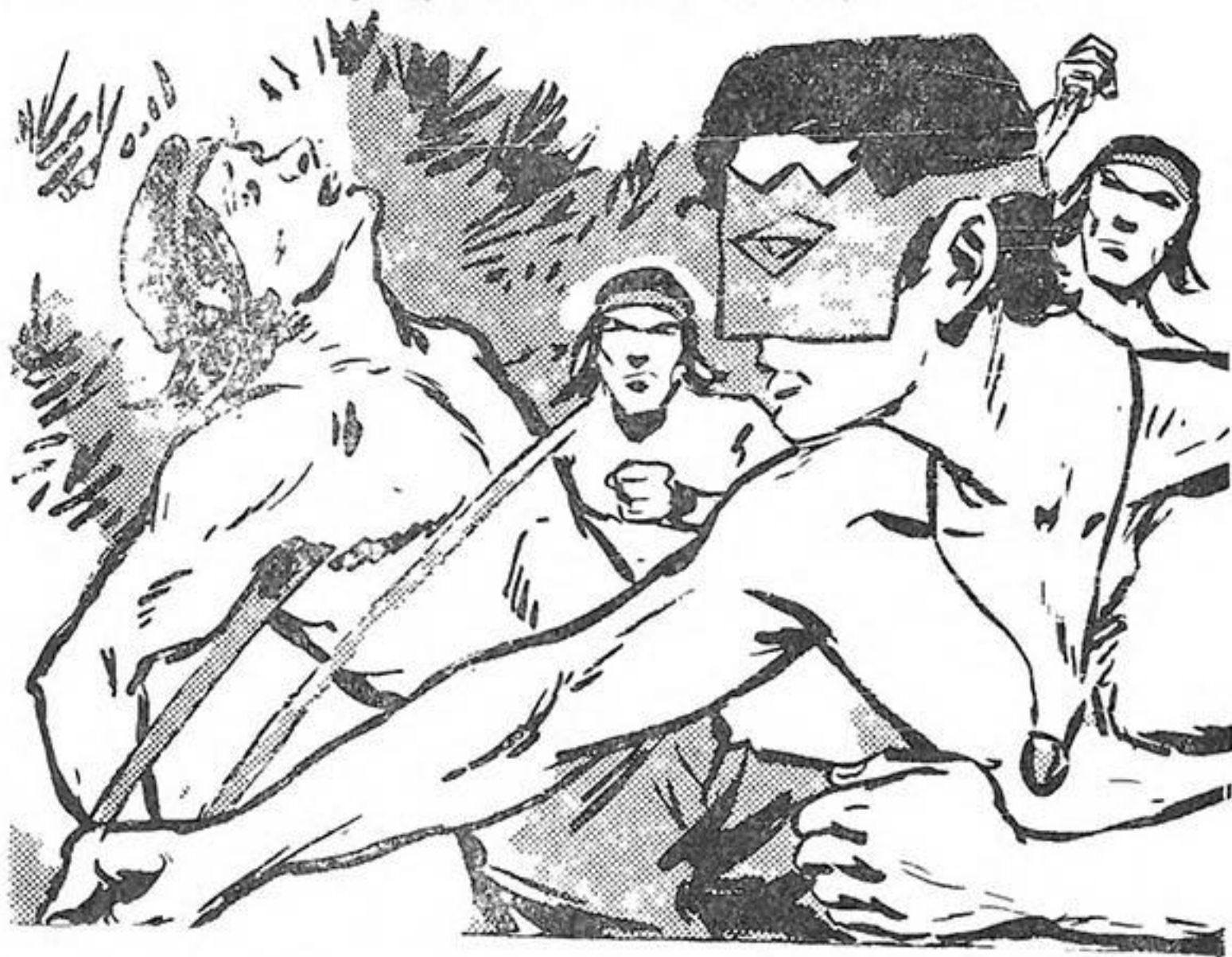
Τρελλὸς ἀπὸ τὸν θυμὸ του ὁ "Ἐλ Ρέϋ καὶ χωρὶς νὰ ἔχη δὴ τοὺς ἄλλους τέσσερις ἰνδιάνους συμμορίτες ποὺ βρίσκονται πιὸ πίσω, ρίχνεται κι' αὐτὸς σὲ καταδίωξι τοῦ κακούργου.

"Ὅσο γιὰ τοὺς τέσσερις ἰνδιάνους, ποὺ παρακολούθησαν μετὰ τὴν τρομερώτερη ἐκπληξι τῆς ζωῆς τους τὴ σκηνὴ, ὁρμοῦν κι' ἐκεῖνοι μετὰ τὴ σειρά τους ὕστερα, πίσω ἀπὸ τοὺς πρώτους δύο, γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἀρχηγό τους...

"Ὅσο κι' ἂν τοὺς ἔχη φα-

νεὶ ἀπίθανη καὶ τραμερὴ ἢ ἐπέμβασις τοῦ γίγαντα ἐκείνου ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ὡστόσο δὲν διέφυγε τῆς πειρασοχῆς πους πῶς ἦταν ἕνας καὶ μόνον καὶ ἐπομένως τέσσερις αὐτοί, μαζί μετὰ τὸν Τάϊ 'Αόβα, πέντε, δὲν θὰ δυσκολεύονται καθόλου νὰ τὸν καταβάλλουν!...

"Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς, τὸν 'Αόβα καὶ τὸν ψευτο-Zorro, ὑπάρχει ἀκόμα καὶ ὁ πραγματικὸς Zorro τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντισο Γίγαντας καὶ πρέπει νὰ δοῦμε τὶ κάνουν κι' αὐτοὶ πρὶν πάρουμε ἀπὸ πίσω τοὺς πρώτους ποὺ κυνηγιῶνται μέσα στὸ παρθένο δάσος.

"Ἄλλος ἕνας ἀηδιαστικὸς κρότος ἀκούγεται...

‘Ο κακοῦργος δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ παραμικρό...

‘Ο αἰχμάλωτος Ζαϊρρό, ὁ δειμένος στὸν στύλο τῶν βασιανιστηρίων, χωρὶς νὰ μιτορῆ νὰ κάνη οὔτε τὴν παιραμικρὴ κίνησι, προσπαθεῖ μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις νὰ μὴν λιποθυμήσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τὶς αἰσθήσεις του.

Καταβάλλει μὲ πρᾶγματικὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ κατωρθώσῃ αὐτό.

‘Οποιοσδήποτε ἄλλος στὴ θέσι του, ὄχι μόνον αὐτὸ δὲ θὰ μπορούσε νὰ καταφέρῃ ἀλλὰ ἀσφαλῶς ἀπὸ ὥρα θὰ εἶχε παραδώσει καὶ τὸ πνεῦμα μετὰ ἀπὸ τόσα τρομακτικὰ βασανιστήρια καὶ ἀπὸ τόσες φοβερὲς πληγὲς ποὺ τοῦ

ἔχουν πάρει σχεδὸν ἔλλοι τὸ αἷμα μέσα ἀπὸ τὸ ταλαιπωρημένον κορμί του...

‘Εκεῖνος, ἔμως, σὰν ἀληθινὸς ἡμίθεος, στέκεται μὲ τὸ κεφάλι ὑψωμένο, ἐνῶ ὅλα ἀρχίζουν νὰ γίνωνται θολὰ γύρω του καὶ τὰ μάτια του βασιλεύουν...

Κάθε στιγμή νοιώθει σὰ νὰ βυθίζεται μέσα σ’ ἓνα ὀλόμαυρο σύννεφο — τὸ σύννεφο τῆς ἀνυπαριξίας...

Καὶ τὴν ἔσπιατη ὥρα, σφίγγει τὰ δόντια του μὲ πείσιμα καὶ ὅλα ξαναγίνονται ὀλόγυρα καθαρὰ καὶ βλέπει τὸ παρθένο δάσος ποὺ τὸν κυκλώνει ἀπὸ παντιοῦ, ὥσπερ νὰ ξαναρχίσῃ ἐκείνη ἡ τρομερὴ

ζάλη που απειλεί να τον κάνει να χάσει τις αισθήσεις του.

“Αν ο Ζορρό της Ζούγκλας επιμένει τόσο πολύ να μην λιποθυμίσει, είναι γιατί, φοβάται πως μπορεί αυτό να αποβή μοιραίο για τον δίδυμο αδελφό του, που αγωνίζεται αυτή τη στιγμή για να σώσει αυτόν από τον θάνατο...”

Ξέρει πολύ καλά τι προμερὸς δεσμός τους συνδέει αυτούς τους δύο...

Ξέρει πως αν αυτός χάσει τις αισθήσεις του, δεν αποκλείεται για μερικά δευτερόλεπτα να χάσει και ο Έλ Ρέϋ τον κόσιμο από τα μάτια του...

Μαρκετικές στιγμές που ασφαλώς θα αποβούν μοιραίες γι' αυτόν, μια τέτοια κρίσιμη ώρα που δίνει πάλι θανάτου με τους απαίσιους και κομπούρους του Τάϊ Άόβα και με τον ίδιο ή τον διαβρολικό αυτόν καικούργο...

Είναι αφάνταστο πόσο πείσιμα χρειάζεται για να μπορέσει να κρατιέται σε διαύγεια πνεύματος ο Ζορρό της Ζούγκλας...

Και είναι απίστευτο το πόσο υποφέρει και τι κολασμένους πόνους που νοιώθει σ' ολόκληρο το κορμί του για να το κατορθώσει...

Μα να μην ξεχνάμε πως είπαμε ότι εκτός από αυτόν υπάρχει ακόμα και ο... Πάντσο Γίγαντας, που όσο και αν είναι ανεκδιήγητος και φοβησιμάρης, δεν παύει να εί-

ναι ένας από τους «ήρωες» της ιστορίας μας.

Και ο Πάντσο Γίγαντας βρίσκεται και αυτός σε άλλη θινά τραγική κατάσταση, όπως και ο Ζορρό και ο Έλ Ρέϋ και αν λάβη μάλιστα κανείς υπ' όψιν του και το θάρρος του νάνου, μπορεί να ισχυριστή σοβαρά πως είναι σε τραγικώτερη θέση, μ' όλο που δεν τον απειλεί κανείς ουσιαστικός κίνδυνος!

Μά, τί έχει πάθει ο κακομοίρης ο Πάντσο Γίγαντας;

Από τη στιγμή που πήδηξε πάνω από το έλικόπτερο ο Έλ Ρέϋ, με την αμφίεση του Ζορρό, έπαιψε να θέλη πλέον να το προσγειώσει.

Έδωσε μια στο πηδάλιο όνυψώσεως και το σκάφος τι νάχτηκε πάλι ψηλά και σκαρφάλωσε ως δια μαγείας πάνω στις υψηλότερες κορυφές των αϊωνοβίων δένδρων.

Από εκεί πάνω ο νάνος βλέπει κάτω από τα πόδια του και... τον πιάνει φρίκη!

Γιατί βλέπει τον άνθρωπο που πιστεύει ακράδαντα ότι είναι ο Ζορρό της Ζούγκλας, να ρίχνεται σαν μανιασμένος πάνω σ' έναν άλλον άνθρωπο, σα να θέλη να τον φάει ζωντανό!

Και μιλιά αμφιβολία πλέον ότι ο Ζορρό ο κακομοίρης έχει στ' αλήθεια λυσοάξει!

Αλλά αν ήταν να φάει τον άλλον και να του περάσει,, πήγαίνε καλά!

Νά, όμως, που τέσσερις άλλοι άνθρωποι ρίχνονται πίσω του και τον κυνηγάνε μέ-

σα στη ζούγκλα.

Για τον νάνο ή εξήγησις είναι άπλούστατη και τα πράγματα έξ άλλου είναι όλοκία θαρα και δέν μπορεί κανείς όσο κι' άν είναι χαζός, να κάνει λάθος:

Οί τέσσερις αυτοί είναι φίλοι του πρώτου και βλέποντας τον κίνδυνο που διατρέχει ή παρέα τους, όρμούν πίσω από τον... Ζορρό της Ζούγκλας για να γλυτώσουν τον σύντροφό τους και να ξεκάνουν τον... λυσισασιμένο μασκοφόρο Τιμωρό!

Ό Πάντσο όμως έτσι θα τους αφήσει αυτούς;

Και τι να κάνει για να τους έμποδίσει;

Την καλή διάθεσι την έχει και γι' αυτό παραικαλείται ό άναγνώστης να μην έχη την παραιμικρή άμφιβολία.

Ό Πάντσο λατρεύει κυριολεκτικά τον Ζορρό της Ζούγκλας, όσο κι' άν του πηγαί νη κόντρα καιμιά φορά κι' άν καλιαμπουρίζη τις άλλες.

Άν ό μασκοφόρος Έκδικητής χαθή, τό πάν στον κόσμο αυτόν θα έχη χαθή και για τον κακομοίρη τό νάνο.

Τι να κάνει όμως και τι φταίει αλήθεια ό δύστυχος, άν ή φύσις τον έχη κάνει τόσο φοβισιάρη;

Θέλει να βοηθήσει αλλά του είναι άδύνατον να τό κά νη!

Άν κάνει πώς κατεβαίνει στη ζούγκλα για να τρέξη κι' αυτός με τη σειρά του πίσω από τους ληστές του Τάϊ Άόβα, ξέρει πολύ καλά ότι

μόλις ζυγώσει κοντά τους, θα ...λιποθυμίση!

— Τί συμφορά είναι αυτή που με βρήκε!, τσιρίζει ό άμοιρος με τιά ματάκια του γεμάτα δάκρυα. Γιατί να μην έχω ένα μπουκαλάκι κομπόστα από κείνο τό σπουδαίο φρούτο, να πηδήξω από δω πάνω κάτω και να τους κάνω αυτούς τους τέσσερις ίνδιάνους από μια μπουκουλιά;

Άπαιρηγόρητος κυττάζει κάτω με γουρλωμένα μάτια και άσφραίνεται σαν σκύλος

— Μωρέ όχι φρούτο δέν υπάρχει, λέει, παρὰ ούτε ή μυρουδιά του δέν φτάνει ως εδώ πάνω, μήπως και μοΰκο βε τουλάχιστον αυτή την τάσι προς... λιποθυμίας που έχω!

Όπως βλέπει ό καθένας ό Πάντσο Γίγαντας έχη τουλάχιστον τό «γνώθι σ' αυτόν»!...

Είναι όμως κάτι που δέν φθάνει να βοηθήσει τον Έλ Ρέϋ αυτό τό πράγμα.

Ό Πάντσο άπαιρηγόρητος πάντοτε και άπογοητευμένος συγχρόνως πάει και φέρνει τό δόλιο τό Μαύρο Πουλί.

Μια τό βλέπει κανείς πολύ ψηλότερα πάνω από τα αινόβια δέντρα, μια τό βλέπει να κατεβαίνει σαν καθέτου έφοριμήσεως και λέει ότι τώρα δα θα πέσει κάτω στη γη και θα διαλυθή όριστικά μαζί με τον πηλότο του, μια κάνει κάτι άπίθανο «λούπιγκ» πάνω από τις δενδροκορφές, καθώς ό Πάντσο

Λήν κατεβαίνετε στις στάσεις
ταν... τὸ ὄχημα βρίσκεται ἐν
κινήσει!

ψάχνει ἀπεγνωσμένα νὰ ἰδῆ
κάτω στὴ γῆ ἀνάμεσα στὰ
δέντρα, μὴ ἀπίσμαικρύνετα,
καὶ χάνεται ἀπὸ τὴν περιοχὴ
ἐκείνη, ἔτσι πὺ θάλεγεσ ὅ-
τι ὀρθιστικὰ ἔφυγε καὶ δὲν πρό-
κειται νὰ ξαναγυρίση...

Ἔστερα ὁμῶς ξανάρχεται
γιὰ νὰ ἀρχίσῃ πάλι τὰ ἀγί-
θαινα «λούπιγκ», τοῦ Πάντισο
Γίγαντα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ καταφέρ-
νει τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ σκά-
φος, χωρὶς νὰ δημιουργῆ τὸν
παραμικρότερο θόρυβο, σὰν
νὰ μὴν ὑπάρχει στὴν πραγμα-
τικότητα, παρὰ νὰ εἶναι ἓνα
ὄνειρο τῶν αἰθέρων...

Κι' ἔτσι τώρα μπορούμε
νὰ ξαναγυρίσουμε στὸν "Ἐλ
Ρέϋ πὺ κινηγάει τὸν ἀπαί-
σιο Τάϊ Ἀόβα καὶ στοὺς τέσ-
σερις συμμορίτες τοῦ Τάϊ Ἀ-
όβα πὺ κινηγοῦν τὸν "Ἐλ
Ρέϋ.

Μ' αὐτὴ τὴν ἴδια σειρά τρέ-
χουν γιὰ λίγο μέσα στὴ ζούγ-
κλα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ "Ἐλ Ρέϋ φυσικὰ εἶναι δι-
πλά γρηγορότερος ἀπὸ τὸν
τρομερὸ κακούργο πὺ κατα-
διώκει.

Ὁ Τάϊ Ἀόβα δὲν ἔχει κα-
νει παραπάνω ἀπὸ ἓκατὸ μέ-
τρα καὶ ὁ βασιλιάς τῆς ζούγ-
κλας ἔχει κάνει παραπάνω ἀ-
πὸ διακόσια.

Ὁ ληστής ἀντιλαμβάνεται
ὅτι δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ξε-
φύγῃ...

Βλέπει — ἀκούει ἀπὸ τὸν
κρότο τῶν βημάτων τοῦ τρο-
μεροῦ ἐχθροῦ του — ὅτι ...ὁ
δεύτερος Ζορρό τὸν ἔχει φθά-
σει καὶ πὺσ ἀπὸ στιγμὴ σὲ

στιγμή θά τόν άρπάξει από πίσω καθώς τρέχει... "Εξ άλλου μπροστά του βρίσκεται τώρα και ή όχθη ενός όρμητικού ποταμιού...

Καλύτερα είναι λοιπόν να τόν αντιμετώπιση κατά μέτωπον, γιατί άν ό Ζορρό μπιρέση και τόν πιάση από πίσω, δέν του ξεφεύγει μετά με τίποτα.

Παίρνει λοιπόν τήν ήρωϊκή απόφαση και στάκεται.

Τραβάει ένα άλλο μαχαίρι που έχει στη ζώνη του — ένα τραμαρό μαχαίρι με μακρὰ λάμα — και περιμένει με μιάτια γεμίματα κακία και λύσσα τόν μιάσικοφόρο Έκδικητή, που έρχεται με άσυγκράτητη φόρα έναντίον του.

Ό Ζορρό όμως ούτε μιά στιγμή δέν σταματάει από τήν άποφασιστικότητα που δείχνει ή σπάσις του Τάϊ Άόβα.

Δείχνει κι' εκείνος ανάλογη άποφασιστικότητα, στην πρόθεσί του να έπιτεθή θυελλώδης.

Στό χέρι του δέν κρατάει κανενός είδους όπλο.

Όυτε φαίνεται όμως να λογαριάσει καθόλου εκείνο που κρατάει ό άπεισιμος ληστής.

Ό Τάϊ Άόβα χωρίς να τό θέλη, καταλαβαίνει μιά κρυάδα να κατεβαίνει στην καρδιά του, στη θέα του μεγαλόπρεπου γίγαντα που έρχεται με τέτοια μανία έναντίον του.

Για μιά στιγμή όμως κυριαρχεί μέσα του αυτό τό συναίσθημα.

Άμέσως ύστερα τόν κατα

Κάτι κρέμεται μπροστά στα μάτια του...

λαμβάνει κι' εκείνον μιὰ άπερίγραπτη λύσσα και ρίχνεται πρώτος έναντίον του έχθρου του, με την άπόφασή να ξεμπερδεύη μιὰ και καλή μαζί του, άφού εκείνος είναι έντελώς άοπλος...

Στό μεταξύ οί υπόλοποι τέσσερις Ινδιάνοι που τον άκολουθούν έχουν μείνει πολύ πίσω...

Ό ψεύτο - Ζορρό έτρεξε με άσύλληπτη ταχύτητα και τους έχει αφήσει άρκετή άπίστιασι...

Τό χέρι του κακούργου Τάϊ Άόβα που κρατάει τό δολοφονικό μαχαίρι, ύψώνεται και ξαναπέφτει με την ταχύτητα της άστραπής, ψάχνοντας για την καρδιά του μασκοφόρου Έκδικητή.

Δέν συναντάει όμως τίποτ' άλλο από τον άδειο άέρα, διότι ό έκπληκτικός βασιλιάς της ζούγκλας έχει πηδήξει στο πλάϊ με ένα τεράστιο άλμα και δέν είναι πια στο μέρος που σημάδευε ό Άόβα όταν χτύπησε...

Αυτός ό τελευταίος άφηνιάζει κυριολεκτικά.

Γίνεται έκτός έαυτού.

Κάνει μιὰ δεύτερη λυσσασιμένη επίθεση, ακόμα πιο ταχύτερη και πιο άγρια από τή πρώτη.

Κι' αυτή τή φορά όμως άποτυγχάνει και μάστιχα περισσότερο παταγωδώς από τήν πρώτη...

Τώρα τό όπλισμένο με τό δολοφονικό μαχαίρι χέρι του δέν συναντάει τον άέρα καθώς πέφτει με όρμη για να

καρφωθή στη σάρκα του Ζορρό...

Συναντάει τό άτσαλένιο μπράτσιο που σηκώνει κεραυνοβόλα ό Ζορρό για να άμυνθή!

Είναι σα να συναντάη με όλη τήν όρμη που έπεσε, ένα πραγματικό άτσαλένιο κομμάτι...

Τό μαχαίρι ξεφεύγει από τά δάχτυλά του και μιὰ άγρια κραυγή πόνου ξεφεύγει από τό λαρύγγι του.

Ό Ζορρό — ό μεταμφιεσμένος σε Ζορρό "Ελ Ρέϋ — άπλώνει τό τριμερό του χέρι και ή γροθιά του συναντάει με τή δύναμη του κεραυνού τό πρόσωπο του Τάϊ Άόβα.

Είναι τόση ή λύσσα και ή άγανάκτησις μαζί του γίγαντα έναντίον αυτού του άθλιου που μέσα σ' αυτή τή γροθιά έχει βάλει όλη τήν άπίστευτη δύναμή του.

Τό άποτέλεσμα είναι να άκουστή ένα άηδιαστικό τρίξιμο και ό συχαμερός καικούργος Ινδιάνος να σωριασθή με κρös μέσα σε μιὰ στιγμή, με τό κρανίο του ραϊσμένο!

Άλλά ό ψεύτο - Ζορρό δέν προλαβαίνει να πάρη ανάσα.

Από πίσω του έρχονται με μανιασμένες κραυγές οί άλλοι τέσσερις συμμορίτες του Άόβα.

Κανείς από αυτούς δέν φαντάζεται ότι ό τριμερός άρχηγός τους έχει βρή τή δίκαιη τιμωρία των έγκλημάτων του και δέν υπάρχει πια σ' έτούτη τή ζωή...

Δέν είναι και εύκολο φυσι-

κὰ νὰ τὸ φαντασθοῦν, ἀφοῦ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τὰ ἴδια, τὸν Τάϊ Ἀόβα νὰ τρώη μιὰ γροθιά καὶ νὰ σωριάζεται κάτω...

Καὶ ποτὲ μιὰ γροθιά δὲν σκοπώνει ἕναν ἄνθρωπο — ἔτσι τουλάχιστον ξέρουν αὐτοί...

Γραβοῦν λοιπὸν τὰ μαχαίρια τους καὶ μὲ λυσσασιμένες φωνές ρίχνονται ἐναντίον τοῦ μασκοφόρου...

Ἀλλὰ οὔτε αὐτὴ τὴ φροῶ δὲν ὑποχωρεῖ καὶ δὲν νοιώθει τὴν παραιμικρὴ λιποψυχία...

Οὔτε κὰν συλλογίζεται νὰ ἀμυνθῆ στὴν συντονισμένη ἐπίθεσι τῶν τεσσάρων ἰνδιάνων ληστῶν.

Ἐτίθεται, ἐπιτίθεται κι' ἐκεῖνος ἐναντίον τους καὶ μάλιστα μὲ ἀκόμα μεγαλύτερη μανία ἀπὸ τὴ δική τους!

Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τὰ ἀντίπαλα στρατόπεδα νὰ τὸ καταλάβῃ βρίσκονται ὅλοι μαζί στὰ χέρια...

Οἱ τέσσερις ἰνδιάνοι ποὺ κρατοῦν καὶ τὰ μακιριμάνικα μαχαίρια τους, τοῦ κιάκου ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν εὐκαιοία νὰ τὰ καρφώσουν στὸ στήθος τοῦ Ζορρό...

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν βρίσκεται οὔτε χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου στὸ ἴδιο μέρος.

Ὁ θυμὸς του εἶναι κιάτι τὸ τραμακτικό...

Οἱ γροθιές του πέφτουν βουίζοντας ὀλόγυρα καί... οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τύχῃ νὰ συναντήσουν εἰς

τὸν δρόμον τους...

Ἄλλος ἕνας ἀηδιαστικὸς κρότος ἀκούγεται...

Ἕνας ἀκόμα ἰνδιάνος ἔχει πέσει στὸ ἔδαφος μὲ τὸ κρανίον συντριμμένο ἀπὸ τὸ τιτάνιο χτύπημα τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας!...

Οἱ βρωμεροὶ συμμορίτες τοῦ νεκροῦ πιά Τάϊ Ἀόβα ἔχουν φρυάξει.

Ἄν ἤξεραν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τους δὲν βρίσκεται πιά στὴ ζωὴ, θὰ βιάζονταν νὰ ἐξαφανιστοῦν τρέχοντας μέσα στὴν πιασθέντα ζούγκλα, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀφηνιασμένο κολοσσὸ μὲ τὸν ὁποῖον ἔχουν νὰ κάνουν.

Ὡστόσο ἐπειδὴ ἀκριβῶς πιστεύουν πὼς ἂν φύγουν καὶ ὁ Τάϊ Ἀόβα σηκωθῆ ἐπάνω, θὰ ἔχουν νὰ κάνουν μαζί του ὕστερα, ὅποτε καλύτερα νὰ ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ τοὺς καταπιῇ. γι' αὐτὸ συνεχίζουν νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ Ἔλ Ρέϋ καὶ τὰ ἀτσαλένια μαχαίρια τους σχηματίζουν ἐκτυφλωτικὲς ἀστραπὲς στὸν ἀέρα, καθὼς ἀνεβοκατεβαίνουν προσπαθώντας νὰ βροῦν τὴ σάρκα τοῦ μασκοφόρου Ἐκδικητοῦ...

Ἡ πάλη αὐτὴ κρατᾶ ἐλάχιστα.

Κρατᾶ ἐλάχιστα γιὰτὶ ὁ Ἔλ Ρέϋ εἶναι μιὰ πραγματικὴ θύελλα ποὺ σαρώνει τοὺς ἀντιπάλους του.

Ἀποφεύγει μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ ἄνεσι καὶ εὐκολία ὅλες ἐκεῖνες τὶς μαχαίριές...

Καὶ ξαφνικὰ τὰ γιγάντια χέρια του μὲ τὰ ἀτσαλένια

νεύρα, απλώνονται μπροστά.

‘Αρπάζουν δυο από τους συμμορίτες από τα μαλλιά...

‘Οι ‘άθλιοι’ δεν προλαβαίνουν να φέρουν καιμια αντίσταση! ..

Τα χέρια του γίγαντα κλείνουν σαν έμβολα μηχανής.

Ενας καινούργιος ξερός και άηδιστικός κρότος άκούγεται, πολύ δυνατώτερος τού τη τή φορά από τις προηγούμενες.

Τα δυο κεφάλια τών ινδιάνων κακούργων, σπάνε σαν καρπούζια από τὸ τρομακτικό χτύπημα...

Μια σπαρακτική διπλή φωνή κάτι μεταξύ κραυγής και ρόγχου ξεφεύγει από τα δυο τους λαρύγγια, που κρατάει όμως μια μόνο στιγμή...

Τὸ επόμενο δευτερόλεπτο οί ινδιάνοι ληστές δεν βρίσκονται πια στ’ αυτόν τὸν κόσμο.

‘Ο “Ελ Ρεύ άνοίγει τα χαλύβδινα χέρια του και τα τέρατα αυτά που δεν θα μπορούσαν πια να βλάψουν κανέναν θνητό, καταρακυλούν άίμυχα στη γή...

‘Ο λευκός γίγαντας τών παρθένων δασών που αυτή τή στιγμή είναι μεταμφιεσμένος σε Ζορρό, γυρίζει για να αντιμετωπίσει τὸν τελευταίο αντίπαλό του...

‘Εκείνος όμως δεν είναι τρελλός.

‘Από τήν άρχή που είδε τὸ τρομακτικό αυτό θέαμα τού κολοσσού, που με ένα χτύπημα συνέτριψε τα κεφάλια τών δύο συντρόφων του, γούρλωσε τα μάτια τόσο που έλεγεσ ό-

τι θα τὸ πεταχτούν, έξω από τις κόγχες τους και μια άηδιστική κραυγή φρίκης, σαν κρώξιμο κουκουβάγιας βγήκε από τὸ λαρύγγι του

Τὸ χρώμα τού προσώπου του έγινε μοναμιᾶς κατακίτρινο σαν τὸ κερίου...

‘Υστερα γύρισε και ρίχτηκε με μια καινούργια κραυγή σαν κλάμα πρὸς τήν παρθένα ζούγκλα.

Τή στιγμή που ὁ “Ελ Ρεύ κυττάζει ὀλόγυρα για να τὸν διακρίνη και να τὸν άρπάξει στα τρομερά χέρια του αυτός βρίσκεται κιόλας αρκετά μακριά, τρέχοντας τυφλά δίχως να ξέρη πού πηγαίνει, με τὸ μυαλό του άναστατωμένο, βυθισμένο μέσα στὸν τριῶ μαύροτρόμο που μπορεί να γεννηθῆ μέσα στο μυαλό ενός ανθρώπου.

‘Κι’ ὁ γίγαντας δεν έχει καιμια ὄρεξι να χάσει χρόνο για να τὸν κυνηγήσει...

‘Ο καρδιά του βρίσκεται ὅλη αυτή τήν ὠρα κοντά στὸν δίδυμο άδελφό του που τὸν έχει δῆ σε τόσο άβιλια κατάσσει, μπροστά στὸν μανιασμένο ‘Αόβα τή στιγμή που τὸν βασάνιζε, ὥστε άνησυχῆ τριμερὰ για τήν τύχη του.

‘Η άγωνία που για κείνον τὸν έχει κάνει να ξεχάσει εντελῶς ὅτι μαζί με τὸν Δὸν Πάμπλο κινδυνεύει να πεθάνει κι’ αυτός τήν ἴδια ακριβῶς ὠρα...

Τρέχει λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος που τὸν άφησε δεμένον πάνω στὸν πάσαλο τού μαρτυρίου του.

Δέν του χρειάζονται παρὰ μερικές δρασκελιές για να φθάση ὡς τὸ μικρὸ ξέφωτο.

Χρειάζεται ἅμως ὅλη του ἡ αὐτοκυριαρχία καὶ ὅλη του ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει περὰ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ἀνάμεσα στὸς τρομεροὺς κινδύνους τοῦ παρθένου καταπράσινου βασιλείου, για νὰ μὴν προδοσῇ τὴν παρουσία του στὸν ἀστυνόμο Περέθ, ποὺ κι' ἐκεῖνος τρέχει τὴν ἴδια στιγμὴ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι, ὀδηγημένους ἀπὸ τὰ ἄγρια οὐρλιαχτὰ τῶν ἰνδιάνων ληστῶν, ποὺ ἀκούγονταν πρὶν ἀπὸ λίγο, πάνω στὴ μάχη τους μὲ τὸν ἀκατανίκητο Ἔλ Ρέϋ.

Πραγματικὰ, μέσα σ' ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου ὁ γίγαντας τῆς ζούγκλας βλέπει τὸν Περέθ καὶ σταματᾷ ἀπότομα τὸ τρέξιμό του.

Κρύβεται ἀστραπιαία πίσω ἀπὸ τὸν χοντροὸ κερμὸ ἑνὸς μεγάλου, αἰωνόβιου δέντρου.

Ὁ Περέθ περνᾷ ἀπὸ ἐμπρὸς του καὶ τρέχει ὀλοταχῶς πρὸς τὸ ξέφωτο ποὺ βρίσκεται ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἔλ Ρέϋ τρέμει...

Τρέμει ἀπὸ ἀνησυχία για τὸν ἀδελφό του καὶ ὄχι ἀπὸ φόβο για τὴ δική του τύχη.

Ξέρει ὅτι ὁ Ζορρό δὲν φορᾷ μάσκα αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

Ἀκούει ἀπὸ μακρὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀστυφύλακες τοῦ Περέθ ποὺ τρέχουν ἀπὸ ὀλόγυρα...

Δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίση ἐ-

πομένως τὸν χοντρο - ἀστυνόμο νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ξέφωτο, γιατί σὲ μιὰ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, θὰ εἰδοποιηθοῦν ὅλοι αὐτοὶ καὶ θὰ τρέξουν στὴ στιγμὴ πρὸς τὴν κατεύθυνσί τους...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ καταλαβαίνει ὅτι σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, δὲν θὰ προλάβῃ νὰ λύσῃ τὸν ἀδελφό του καὶ νὰ φύγουν μαζί...

Πολλοὶ τρομακτικοὶ κίνδυνοι ἀπειλοῦν καὶ τοὺς δύο τους σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι.

Μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ βασιλιᾶ τῆς ζούγκλας, περνοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις μὲ ταχύτητα πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς.

Σκίεπτεται ὅτι ἀκόμα κι' ἂν καταφέρῃ μὲ τὸν Ζορρό στὸν ὄμο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες τοῦ ἐξαγριωμένου Περέθ, πάλι αὐτὸς ὁ τελευταῖος θὰ ἔχῃ δὴ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἔχῃ προσφέρει καμμιά οὐσιαστικὴ ἐξυπηρέτησι σ' αὐτὸν τὸν τελευταῖον.

Μήπως ἅμως μπορεῖ νὰ τοῦ ἐγγυηθῇ κανεὶς ὅτι ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Δὸν Πάμπλο θὰ καταφέρῃ νὰ τὴν σώσῃ, παίρνοντας τον στὰ χέρια καὶ τρέχοντας σὰν τρελλὸς μέσα στὸ δάσος;

Μήπως δὲν εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια πρὶν ἀπὸ ἓνα - δύο λεπτὰ μόλις, σὲ τὴ τρομερὴ ἐξάντλησι, βρίσκεται ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας;

Ἀσφαλῶς θὰ ξεψυχήσῃ μὲ τὰ πρῶτα τραντάγματα μιᾶς τέτοιας φυγῆς, στὸ ἄγριο, κα

ταπράσινο βασίλειο...

Τὶ μπορεῖ νὰ κάνει λοιπόν;
Καμμιά λύσις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Θέλοντας καὶ μὴ ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω, ἀθέατος, τὸν Περὲθ, περιμένοντας νὰ σκεφθῆ κάτι στὸ δρόμο καὶ νὰ τὸ θέσῃ ἀμέσως σ' ἐφαρμογή.

Κατὰ τὰ φαινόμενα ὅμως οὔτε ὑπάρχει λύσις καμμία, ἐκτὸς ἀπὸ μία καὶ μοναδική:

Νὰ σκοτώσῃ τὸν Περὲθ πετῶντας του ἀπὸ μακριὰ τὸ ἀλάθητο μαχαίρι του στὴν καρδιά, ἔτσι πού ὁ χοντρο-ἀστυνόμος νὰ μὴν προλάβῃ νὰ βγάλῃ οὔτε ἓνα «ἄχ», γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄντρες του...

Εἶναι ὅμως ἱκανὸς ὁ "Ελ Ρέϋ γιὰ μιὰ τέτοια δολοφονική πράξι;

"Οχι...

"Ασφαλῶς ὄχι.

Γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα πού περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του, τὴ διώχνει μακριὰ μὲ φρίκη καὶ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ τρέχῃ ἀθόρυβα καὶ ἀθέατος πίσω ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο.

Ἡ ἀπόστασις ὥστόσο πού χωρίζει τὸν Περὲθ ἀπὸ τὸ μικρὸ ξέφωτο πού βρίσκεται ὁ δεμένος ἱστὸν πάσσαλο Ζουρό, δὲν εἶναι πιά μεγάλη.

Ὁ "Ελ Ρέϋ δὲν ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ σκεφθῆ πιά τίποτ' ἄλλο.

Ὁ ἀστυνόμος φτάνει στὰ τελευταῖα δέντρα τοῦ παρθένου δάσους, σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο.

Τὸ ξέφωτο ἀπλώνεται μπρο

στὰ στὰ ἔκθαμβὰ μάτια του.

Ὁ γιγαντώσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας νοιώθει τὴν ἀπελπισία νὰ δαγκώνῃ φαρμακερὰ τὴν καρδιά του καὶ στεκεται μαρμαρωμένος μερικὰ μέτρα πίσω ἀπὸ τὸν Περὲθ.

Βλέπει μὲ φρίκη ὅτι κι' ἐκεῖνος ἔχει δὴ τὸν δεμένο στὸν πάσσαλο τοῦ μαρτυρίου, Ζορρό...

Ἡ τρέλλα τοῦ σαλεύει τὸ μυαλό.

Τοῦ κάκου, αὐτὴ τὴν ὕστατη ὥρα, προσπαθεῖ νὰ βρῆ τὴ λύσι, νὰ συλλογιστῆ κάτι πού θὰ σώσῃ τὸν ἀδελφό του ἀπὸ τὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται.

Ἀλλὰ τὴ λύσι πού δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ αὐτὸς ἐκείνη τὴν ὥρα, τὴ δίνει μόνος του ὁ χοντρο - Περὲθ.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ ἀπὸ τὴ φρίκη — στὴ σκέψι πὼς θὰ τρελλαθῆ — καὶ ὕστερα τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ σωριάζεται κάτω!

Τὸ πρῶτο δευτερόλεπτο ὁ "Ελ Ρέϋ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταλάβῃ τί ἔχει συμβῆ.

Τὰ μάτια του γυρίζουν ὀλόγυρα μέσα στὸ παρθένο, πράσινο βασίλειο, γιὰτὶ κάνει τὴ σκέψι πὼς ἴσως ἓνα φτερωτὸ βέλος νάχῃ καρφωθῆ στὴ ράχι τοῦ ἀστυνόμου αὐτὴ τὴν ὥρα, ἓνα βέλος πού μπορεῖ νὰ τίναξε μὲ τὸ τόξο του ἓνας ἀθέατος πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιές ἰνδιάνος.

Τὰ ἐκπληκτικὰ μάτια ὅμως

του "Ελ Ρέϋ δέν μπορούν νά ἀνακαλύψουν τήν παραμικρή ὑποπτη κίνησι στὰ φυλλώματα...

"Υστερα καί ὁ Περὲθ σωριάστηκε στὴ γῆ χωρὶς οὔτε ὁ παραμικρὸς στεναγμὸς νά βγῆ ἀπὸ τὰ χεῖλια του καὶ χωρὶς τὸ κορμί του νά τινιγτῆ καθόλου, ὅπως θὰ συνέβαινε σ' ἓνα ξαφνικὸ κάρφωμα τοῦ βέλους ἐπάνω του.

Ποῦ νά περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ καημένου τοῦ "Ελ Ρέϋ πὼς ὁ χαντρο - ἀστυνομικὸς ...λιποθύμησε, μόνο ποῦ εἶδε τὸν ἀδελφὸ του δεμένον πάνω στὸν πάσσαλο;

Δέν τοῦ χρειάζεται ὅμως νά τὸ καταλάβῃ.

Ὁ "Ελ Ρέϋ ἔχει πρακτικὸ πνεῦμα.

Ἀναβόλῃ γιὰ ἀργότερα νά καταλάβῃ ὅτιδήποτε.

Αὐτὴ τὴ στιγμή τοῦ προσφέρεται μιὰ καταπληκτικὴ εὐκαιρία, ἐκεῖ ποῦ εἶχε φθάσει στὸ τρομερότερο ἀδιέξοδο.

"Ἄν καθῆσῃ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα γιὰ νά συλλογιστῇ, ἡ εὐκαιρία αὐτὴ σὲ λίγο ἴσως νά ἔχῃ πετάξῃ...

Ὁρμάει μὲ τεράστιες δρασκελιές πρὸς τὸ μέρος τοῦ Περὲθ.

Περνάει μ' ἓνα πήδημα πάνω ἀπὸ τὸ ἰσῶμα τοῦ πεσμένου ἀστυνομικοῦ, χωρὶς νά ἐνδιαφερθῆ καν νά δῆ τί ἔχει...

Χύνεται πάνω στὸν καρφωμένο στὴ γῆ πάσσαλο, ποῦ πάνω του εἶναι δεμένος ὁ Ζορρό.

Τὸ μαχαίρι του βρίσκεται ὡς διὰ μαγείας στὸ ἀτσαλέ-

νιο χέρι τοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας.

Ὁ βαρειὰ τραυματισμένος Ζορρό, φαίνεται ἰσὰ νά μὴν βρίσκεται πιά σ' ἐτοῦτο τὸν κόσμο.

Τὸ κεφάλι του εἶναι γεμμένο στὸ πλάϊ πάνω στὸν ὤμο, τὰ μάτια του κλειστὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του πραγματικὰ ἀπελπιστικό...

Ὡστόσο ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας αὐτὴ τὴ στιγμή ὅν ἔχει χαμένες τὶς αἰσθήσεις του!

Μὲ σφιγμένα τὰ δόντια, μὲ μιὰ μανία κι' ἓνα πείσμα τρομακτικό, ποῦ εἶναι ἀπίστευτο ὅτι μπορεῖ καὶ βρίσκεται μέσα στὴν καρδιά καὶ στὴ σκέψιν ἑνὸς ἀνθρώπου τόσο βασανισμένου καὶ τόσο ἀδυνατισμένου ἀπὸ τὴν συνεχῆ αιμοραγία, ἔχει συναίσθησι τοῦ τί εἶναι καὶ τί πρέπει νά κάνη...

Προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νά ἀπομακρύνῃ τοὺς μαύρους κύκλους ποῦ τὸν τριγυρίζουν ἀπὸ παντοῦ καὶ προσπαθοῦν νά τὸν κάνουν νά βουλιάξῃ μέσα στὴν ἀνυπαρξία...

Στὸ μυαλό του γυρίζει συνεχῶς ἡ σκέψιν πὼς δέν πρέπει μὲ κανέναν τρόπο νά λιποθυμήσῃ, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ποῦ τόσα χρόνια τὸν εἶχε χαμένον καὶ τὸν βρῆκε τώρα κάτω ἀπὸ τὶς δραματικὲς συνθήκες ποῦ εἶναι ἤδη γνωστὲς σὲ ὅλους.

Ὁ "Ελ Ρέϋ φυσικὰ δέν μπορεῖ οὔτε νά τὰ δῆ οὔτε νά τὰ φανταστῇ ὅλ' αὐτά.

Ἐκεῖνος βλέπει μόνο ὅτι πρέπει νὰ λύση γρήγορα τὸν ἀδελφό του καὶ νὰ τὸν πάρη μαζί του.

Τὸ μαχαίρι ποὺ κρατᾶει στὸ χέρι του, λές καὶ ἔχει ἐπάνω του φτερά.

Ἀνεβοκατεβαίνει μὲ μερικές γοργές κινήσεις καὶ τὰ σχοινιά ποὺ κρατοῦν δεμένον τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας, πέφτουν στὸ ἔδαφος.

Ὁ ἴδιος ὁ Ζορρό γέρνει χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνει τί γίνεται, πάνω στὸν ἔμο του ἀδελφοῦ του...

Ἐκεῖνος τὸν φορτώνεται σιγά - σιγά καὶ προσεκτικὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν τραντάξῃ πολὺ καὶ τὴν τελευταία στιγμή καθὼς τὰ μάτια του πέφτουν πάνω στὴ χρυσὴ μάσκα τοῦ Ζορρό ποὺ βρίσκεται πεσμένη στὸ ἔδαφος λίγο παραπέρα, πηγαίνει ὡς ἐκεῖ καὶ τὴν παίρνει.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ στέκεται.

Κυττάζει ὀλόγυρα ἀναποφάσιτος καὶ μὲ τὴν ἀπελπισία στὸ μυαλό.

Δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ ποῖόν δρόμο πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ ξεφύγῃ...

Ξέρει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ, γιατί ὁ ἀδελφός του ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἀντέξῃ σὲ τέτοια ταλαιπωρία στὸ χάλι ποὺ βρίσκεται.

Κι' ὥστόσο τὰ τριμερᾶ ἐξησκημένα αὐτιά του, ποὺ μποροῦν νὰ ἀκούσουν ἀκόμα καὶ τὸ σύρσιμο τοῦ φιδιοῦ πάνω στα χόρτα ἀπὸ πενήντα μέτρα μακριά, τ' αὐτιά του

ἄρχοντα τῶν παρθένων δασῶν ποὺ ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ τὸν εἰδοποιοῦν γιὰ κάθε κίνηση ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἀπειλήσῃ μέσα στὸ καταπράσινο ἔγγραφο, βασιλείο του, τὸν εἰδοποιοῦν καὶ τώρα ὅτι οἱ ἀστυφύλακες τοῦ χοντρο - Περεθ πλησιάζουν ἀπ' ὀλοῦθε ὀλόγυρα καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ πουθενά, ἐκτὸς κι' ἂν χρησιμοποιήσῃ ὅλη τὴ δύναμη τῶν ποδιῶν του, ὅποτε ὅμως θὰ πεθάνῃ ὁ ἀδελφός του ποὺ βρίσκεται πηλαγιασμένος στὸν ὦμο του καὶ ἀμέσως ὕστερα κι' ἐκεῖνος ὁ ἴδιος.

Τὸ δῆλημμα εἶναι φοβερό.

Τὸ μυαλό τοῦ Ἔλ Ρέϋ σταματάει γιὰ ἄλλη μιὰ φορά.

Συλλογιέται μόνο πὼς ἄδικα πίστεψε γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι εἶχε καταφέρει κάτι...

Ἄλλα τελειώνουν σὲ λίγο.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ πρῶτος ἀστυφύλακας τοῦ χοντρο - Περεθ θὰ ξεπροβόλλῃ πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα τοῦ ξέφωτου, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά καμμιά ἐλπίδα...

Καὶ οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Περεθ δὲν βρίσκονται καθόλου μακριά...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ τοὺς ἀκούει μὲ παγωμένη τὴν καρδιά, νὰ πλησιάζουν ὀλοένα καὶ περισσότερο...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ...

Ε ΑΦΝΙΚΑ, ἐκεῖ ποὺ ὁ Ἔλ Ρέϋ κυττάζει ὀλόγυρά

του τέλεια άπελπισμένος και με την βεβαιότητα πως κανείς δρόμος δεν υπάρχει πια για να ξεφύγη το πεπρωμένο νοιώθει κάτι να του γαργαλάη τη μύτη, κάτι που κρέμεται μπροστά του και πάνω από το κεφάλι του, για την ακρίβεια, ένα αληθινό... συρματοσχοινο!

Από ψηλά επί πλέον ακούγεται και ή τσιριχτή και αιωνίως γκρινιαρική φωνή του άνεκδιήγητου Πάνσο Γίγοντα, που θρίσκει στο ...θι... αμείο του, με δυο λόγια πάνω στο Μαύρο Πουλί, το εκπληκτικώτερο έλικόπτερο που υπάρχει στον κόσμο!

— "Αντε! Πιάσου κι' ανέ

βα, Ζορρέ! Θα το ...καταντήσουμε και νοσοκομειακό τώρα!

Η έτοιμότης του "Ελ Ρέϋ φαίνεται σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια αυτή τη στιγμή!

Από εκεί που ήταν τέλεια άπαλπισμένος μέσα σ' ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου γίνεται άλλος άνθρωπος.

Τα υπέροχα μάτια του άστράφτουν εκπληκτικά πίσω από τις δυο τρύπες της χρυσής μάσκας του.

Τα γιγάντια χέρια του κινούνται πάλι σαν έμβολα μηχανής...

Δεν έχει καιμιά ανάγκη να έμπαρρηχθή...

.. 'Ο "Ελ Ρέϋ δεν το ξέρει βέ

Ύψώνεται στα πισινά του πόδια...

βαια αυτό και έτοιμάζεται ν' αρχίσει νά σκαρφαλώνη πάνω σ' εκείνο τὸ σχοινί, προσέχοντας νά μὴν τραντάζη καὶ τὸν ἀδελφό του ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή καταλαβαίνει ὅτι ἀνεβαίνει μόνος του πρὸς τ' ἀπάνω, μὲ μεγάλη μάλιστα ταχύτητα.

Ἀκούγεται καὶ ἡ θριαμβευτικὴ φωνὴ τοῦ Πάντσο Γίγαντας ἐπὶ πλέον:

— Μάνα μου - μανίτσα μου! Μὴν ὠθεῖτε τὶς θύρες, παρακαλῶ! Ἀνοίγουσι αὐτομάτως!... Ὅλα δουλεύουν αὐτάματα σ' αὐτὸ τὸ μηχανικὸ θαῦμα... πού ἔχει καὶ ἀρχιμηχανικὸ θαῦμα ἐπίσης! Περᾶστε, παρακαλῶ! Ἐνας - ἕνας, νά μὴν παρατηρηθῆ συνωστισμός!

Καὶ ὁ Ἐλ Ρέϋ δὲν ἔχει νά προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο σ' ὅλα αὐτά, γιατί ὥσπου νά τελειώσῃ ὁ Πάντσο Γίγαντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔχει φτάσει κι' ἐκεῖνος στὸ Μαῦρο Πουλί καὶ πατάει ἤδη ἐπάνω στὸ ἐξωτερικὸ σκαλοπατάκι πού ἔχει στὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου κατεβαίνει τὸ συρματοσχοῖνο!

Περνάει τὸν ἀδελφό του μὲ προσοχὴ μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα καὶ κάνει νά μπῆ κι' ἐκεῖνος.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ὅλα σκοτεινιάζουν γύρω του...

Ὁ κόσμος χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια του μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο.

Γέρνει πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὴ μεριὰ δηλαδή πού ἀνοίγεται τὸ κενό, γιὰ νά πέσῃ νά τσακιστῆ κάτω, στὸ δάπεδο

τοῦ ξεροῦ ξέφωτου.

Ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν γιὰτὶ ὁ ἀληθινὸς Ζορρό, ὁ δίδυμος ἀδελφὸς του, ἔχει χάσει τὶς αἰσθήσεις του τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή!

Ὡστόσο ἕνα ἀδύνατο χεράκι ἀπλώνεται μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα ἀλλὰ καὶ μὲ ἐκπληκτικὴ φυσικότητα καὶ ἀκούγεται πανεύθυμη συγχρόνως ἡ φωνὴ τοῦ ἀπίθανου Πάντσο Γίγαντα:

— Ὅχι ἀπὸ κεῖ, κουτεντέ! Ἀπὸ δῶ μπαίνουν γιὰ μέσα! Ξέχασες τὰ κατατόπια, Ζορρέ;

Καὶ τὸν ἀρπάζει τὴν ὕστατη στιγμή ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ μαγιὸ πού φοράει καὶ ὁ Ἐλ Ρέϋ γέρνει πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ αὐτῆ τῆ φορά καὶ σωριάζεται μέσα στὸ ἐλικόπτερο πού ἀπὸ τὸ μεγάλο βάρος τοῦ σώματός του, κλυδωνίζεται δυνατὰ πάνω στὸν ἀέρα.

— Ἄντε νά τὸ ...μπατάρουμε νά ξεμπερδεύομε!, λέει γκρινιαζοντας πάλι ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο μὲ γουρλωμένα τὰ ματάκια του.

Καὶ χύνεται πρὸς τὸ πηδάλιο καὶ γιὰ νά ἰσορροπήσῃ τὸ ἐλικόπτερο τὸ βάζει μπροστὰ κι' ἐκεῖνο χάνεται μέσα στὸ γαλάζιο ὄππειρο χωρὶς κανέναν θόρυβο, σὰν παραμυθένιο.

— Ὄρτσα!, φωνάζει θριαμβευτικὰ ὁ Πάντσο Γίγαντας, πού καταλαβαίνει ὅτι ἔχει πετύχει στὴν ἀποστολὴ του καὶ ὅτι ἐπιτέλους θὰ γυρίσουν στὴν Κάζα ντὲς Ὀμ-

πρες να ήσυχάση τὸ κεφαλάκι του καὶ νὰ πατήση στερεὰ στὴ γῆ τὰ ποδαράκια του.

Τὸ μικρὸ ξέφωτο στὸ ὁποῖο ἔχει μείνει ὁ χοντρο - Περὲθ νὰ προσπαθῆ νὰ ἀνασηκωθῆ ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ στὸ ὁποῖο ὀρμοῦν τὴν ἄλλη στιγμὴ οἱ ἀστυφύλακές του, μένει μακριὰ πίσω ἀπὸ τὸ ὑπέροχο ἑλικόπτερο...

Κανεὶς δὲν ὕψωσε ἀπ' ὄλους αὐτοὺς τὰ μάτια του πάνω στὸν οὐρανὸ νὰ τὸ διακρίνη, γιατί κανεὶς θόρυβος δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχή...

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ὁ Περὲθ ποὺ ξαναλιποθύμησε, ξαναισυνέρχεται αὐτὴ τὴ στιγμή Κυκλωμένος ἀπὸ τοὺς ἀντρες του ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κυττάζει τὰ ἀνήσυχα προσώπα τους ποὺ εἶναι γυρμένα γεμάτα ἐνδιαφέρον ἀπὸ πάνω του.

Στὴν ἀρχὴ προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ τί τρέχει.

Μετὰ ποὺ τὰ θυμάται ὅλα κινδυνεύει νὰ ξαναλιποθυμήσῃ γιὰ τρίτη φορά, καταρρίπτοντας τὸ ρεκόρ καὶ τοῦ Πάντσου Γίγαντα ἀκόμα!

Ὡστόσο καταφέρνει καὶ συγκρατιέται.

Λέει χαζὰ στοὺς ἀνθρώπους του ποὺ τὸν τριγυρίζουν.

— Δὲν ...δὲν εἶναι στὸν πάσαλο;

— Ποιὸς, σενιόρ;

— Θὰ ὄνειρεύτηκα!, μουρμουρίζει ὁ χοντρο - ἀστυνόμος ἀπαρηγόρητος. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ λαχτάρα μου νὰ τὸ δῶ αὐτὸ τὸ πράγμα, ποὺ φαίνεται ὅτι τὸ εἶδα... στὸν ὕπνο μου!

— Ἔτσι θ'ἄγινε, σενιόρ!, λέει κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες ποὺ βρίσκονται γύρω του γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ εὐχαρίστησι.

Τὸ μούτρο ἄμως τοῦ Περὲθ γίνεται κατακκόκινο σὰν πατζάρι.

— Εἶσαι ὁ πρὸ ἡλίθιος ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο! οὐρλιάζει σὰν ἀπόπληκτος.

— Ὅπως... διατάξετε, σενιόρ!

— Βρὲ ἀγράμματα, ἦταν δυνατὸν νὰ κοιμᾶμαι τὴν ὥρα ποὺ περπατοῦσα;

— Ὅ,τι πῆτε σεῖς, σενιόρ μουρμουρίζει τρομοκρατημένος ὁ κακομοίρης ὁ ἀστυφύλακας.

Ὁ Περὲθ φρυάζει ἀκόμη περισσότερο.

— Λέω πῶς σοῦ χρειάζεται πέταιμα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιατί ρεζίλευεις τὸ Σῶμα!, οὐρλιάζει ὁ χοντρο - ἀστυνόμος μὴ μπουρώντας νὰ συγκρατηθῆ ἄλλο. Λοιπὸν ἐγὼ σὲ βεβαιώνω πῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κοιμῶμουναι καὶ νὰ περπατοῦσα!

— Ἐχετε δίκιο, σενιόρ!, ψελλίζει καταϊδρωμένος ὁ δύστυχος ἀστυφύλακας. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ περπατούσατε ἐφ' ὅσον κοιμώσαστε! Θὰ εἶσατε πουθενὰ ξαπλωμένος!

— Τὸ χοντροκέφαλό σου εἶναι κλύβιο σὰν τὸ προπέρσινο αὐγό!, οὐρλιάζει ὁ Περὲθ μὲ ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἐκεῖνο τὸν ἄμοιρο καὶ νὰ ξεσπύσῃ ἐπάνω του ὅλα τὰ παθήματά του τὸν τελευταίων ἡμερῶν.

Ὁ ἀστυφύλακας τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν τρομάρα του μπροστὰ σὲ τέτοια ἔξαψι πού δὲν ἔχει ξαναδῆ ποτὲ του στὸν ἀφεντικό του καὶ δὲν τολμάει νὰ κἀνῃ οὔτε τὴν παράμικρὴ κίνησι, ἢ νὰ πῆ ἔστω καὶ μία λέξι παραπάνω, γιὰ τί ἔχει καταλάβει — ἐπὶ τέλους! — πὼς κάθε φορὰ πού ἀνοίγει τὸ στόμα του, ἐπιδεινώνει τὴ θέσι του!

— Δὲν κοιμῶμουνα, χοντροκέφαλε, παρὰ περπατοῦσα! Καὶ ἀφοῦ περπατοῦσα δὲν μπορεῖ νὰ εἶδα ὄνειρο καὶ ἐπομένως εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶδα δεμένο πάνω σὲ τοῦτον ἐδῶ τὸν πιάσαλο τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας, χωρὶς τὴ μάσκα του! Καὶ γι' αὐτὸ δὲν χωράει ἀμφιβολία πὼς ὅτι κι' ἂν ἔγινε τὶς ἄλλες φορές, αὐτὴ τὴν τελευταία, ξέρω πιά πολὺ καλά ποιός εἶναι ὁ κανάγιας αὐτὸς πού ἐπιλέγεται Ζορρό τῆς Ζούγκλας! Καὶ ἀφοῦ τὸ ξέρω καὶ ἀφοῦ εἶναι καὶ σὲ τέτοια μαύρα χάλια πού δὲν θὰ μπορῆ οὔτε τὸ δαχτυλάκι του νὰ σαλέψῃ αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸ γισκὰ καὶ θὰ τὸν παραδώσω κατ' εὐθείαν στὸν δήμιό πού ἔχει ἀναδουλειὰς τὸν τελευταίον καιρό, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ

ὁ τόπος!

Γυρίζει, κυττάζει θριαμβευτικὰ τοὺς ἀνθρώπους του πού ἐξακαλουθοῦν νὰ τὸν κυττάζουν τρομοκρατημένοι καὶ προσθέτει:

— Ἐμπρός, μάρς! Ξεκινᾶμε! Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ τελευταία πού πηγαίνω νὰ πιάσω τὸν παλιάνθρωπο αὐτόν! Μάλις τὸν δῶ νὰ τεντώνεται στὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ, θὰ ἔχω πιά νὰ κἀνω μονάχα μὲ τὸν ἄλλο τὸν ἀγύρτη, τὸν Ἔλ Ρέϋ κι' ἐκείνη τὴ μουσίτσα τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, γιὰ νὰ τῆς πάρω τὸ Βέλο τῆς καὶ νὰ τὸ χαρίσω τῆς... Ροζίτας! Μπρὸς εἶπα! Κουνηθῆτε λοιπόν, πρὶν σὰς ἀρχίσω στὶς κλωτσιές!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ τρομερὰ καὶ φοβερὰ λόγια πού ὁ Περὲθ λέει σὲ ἐπίσης τρομερὰ θριαμβευτικὸ τόνο, ξεκινοῦν ὅλοι μαζί γιὰ τὴν Ἀθιέντα ντέλ Σὸλ μὲ βῆμα ταχὺ μὲς στὴ ζούγκλα...

Ὁ καυμένος ὁ Περὲθ δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῆ σ' αὐτὴ τὴ στιγμή τοῦ θριάμβου του, τί πίκρες τοῦ ἐπιφυλάσσει ἡ μοίρα...

Γιατὶ γυρίζοντας στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ τοῦ Ἔλ Χόκλο, βρίσκει ἐκεῖ μιὰ διαταγὴ πού τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἔρχεται ἓνας «καινούργιος ἀστυνόμος» στὴν Ἀθιέντα Ντέλ Σὸλ, λόγῳ τῆς κλασσικῆς του ἀδυναμίας νὰ συλλάβῃ τὸν «ἐκτὸς Νόμου» Ζορρό τῆς Ζούγκλας, Ὁ Περὲθ χλωμιάζει ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸ καὶ μονολογεῖ δυνατὰ ἀφρίζοντας:

Σ'άν θὰ τὸν πιάσω θὰ δούνε πῶς ὁ ἀστυνόμος Περὲθ, ἄρπαξε ἀπὸ τὸν γιαικὰ τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας καὶ τὸν ἔχει κλεισμένον μέσα σ' ἓνα πέτρινο δωμάτιο μὲ χοντρά κάγκελα στὸ παράθυρο καὶ ὅτι αὔριο θὰ τὸν κρεμάσουμε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ!

“Ὁλ’ αὐτὰ τὰ λέει στὴ διαδρομὴ ποὺ κάνει πάνω στ’ ἄλλογό του ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπασίματός του ὁ χοντρο-Περὲθ.

“Ὅταν ὅμως φτάνουν στὸ κτήμα τοῦ Δὸν Πάμπλο, δὲν μπορεῖ πιά νὰ πῆ τίποτ’ ἄλλο...

Γιατὶ τούτῃ τὴν φορὰ δὲν χρειάζεται στὸν Περὲθ ν’ ἀνέβῃ ὡς τὸ δωμάτιο τοῦ οἰκοδεσπότη γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν εἶναι ἢ ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ τελευταῖος μέσα στὸ κτήμα του...

Τὸν βλέπει ἄξαφνα μπροστά του σὰν φάντη μπαστού-νι, τὴν ὥρα ποὺ χύνεται μέσα ἀπὸ τὴν μεγάλη πύλη τοῦ ράντσου, μέσα σ’ ἓνα πελώριο σύννεφο σκόνης...

Τὸν βλέπει νὰ εἶναι σκυμμένος πάνω ἀπὸ μερικοὺς ἀγρότες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κτήματός του καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῇ πῶς πρέπει νὰ καλλιεργήσουν τὴ γῆ σ’ ἐκεῖνο τὸ μέρος, γιὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχία ἢ φυτεῖα τοῦ βαμβακιοῦ ποὺ σκέπτονται νὰ φτιάξουν...

Καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο δὲν φοράει παρὰ ἓνα πλατύγυρο μόνο στὸ κεφάλι του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγαίνουν μονά-

χα μερικές ἀπὸ τὶς ὀλόμαυρες μποῦκλεις τῶν μαλλιῶν τοῦ.

“Ἐνὰ παντελόνι μόνο φοράει καὶ τὸ στήθος του εἶναι ὀλόγυμνο, ἠλιοψημένο, μπρούτζινο...

“Ὁ Περὲθ κυττάζει αὐτὸ τὸ στήθος σὰν ἀπόπληκτος...

Τὸ ἄλλογό του στέκεται σὰν μαριμαρωμένο κάτω ἀπὸ τὸ στιβαρὸ τράβηγμα τῶν χαλιναριῶν ποὺ κάνει ἄξαφνα ὁ ἀναβάτης τοῦ.

Υψώνεται πάνω στὰ πιστίνά του πόδια καὶ ἓνα πονεμένο χλιμίντρισμα βγαίνει ἀπὸ τὰ ρουθούνια του ποὺ πετοῦν ζεστοὺς ἀχνοὺς ἀπὸ τὴν τρεχάλα.

— Καλῶς ἦρθες, σετιὸρ Περὲθ στὸ κτήμα μου!, τοῦ λέει χαμογελαστά ὁ Δὸν Πάμπλο ὑψώνοντας τὰ μάτια καὶ βλέποντάς τον. Ποιὸς καλὸς ἀέρας σ’ ἔφερε ἀπὸ δῶ;

“Ἀλλὰ ὁ Περὲθ δὲν εἶναι δυνατὸν ν’ ἀνθέξῃ καὶ σ’ αὐτὸ ἀκόμα.

Ξαφνικὰ γέρνει ἀπὸ τὸ ἄλλογό του καὶ ἔρχεται καπτάκι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δὸν Ντελόρο!...

Τὰ μάτια του εἶναι κατάκλειστα...

“Ὁ κόσμος ἔχει χαθῆ πιά γι’ αὐτὸν καὶ τὸ τελευταῖο πρᾶγμα ποὺ σκέπτεται πρὶν νὰ λιποθυμίση, εἶναι ἓνα τραῖνο ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ γιὰ τὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, καὶ ποὺ κουβαλάει μαζί του τὸν καινούργιο Ἀστυνόμο τοῦ “Ἐλ Χόκλο...

Τοῦ φαίνεται μάλιστα τὴν ὥρᾳ πού βυθίζεται στὰ μαύρα σκοτάδια τῆς ἀνυπαρξίας, πὼς ἀκούει ἀπὸ μακρῦνὰ τὸ ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα ἐκεῖνου τοῦ μοιραίου τραίνου καὶ σὲ μιὰ στιγμή τὰ σκοτάδια αὐτὰ γίνονται ἓνα πελώριο ἄσπρο σύννεφο πού τὸν κυκλώνει ἀπὸ παντοῦ καὶ πού δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῆς γιγαντιαίας μηχανῆς τοῦ ἴδιου τραίνου

πού ἔχει φτάσει στὸν σταθμὸ τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ...

Υστερὰ τίποτα πιά...

Ὁ χοντρο - Περὲθ μὲ παγωμένο ἰδρώτα πάνω στὸ πρόσωπό του πού εἶναι σὰν φεγγάρι, βρίσκεται στὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀναίσθητος καὶ ἐκεῖνοι τὸν μεταφέρουν μέσα στὸ σπίτι τοῦ Δὸν Ντελόρο, πού δείχνει ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος γιὰ ὅ,τι συμβαίνει στὸν... μουσαφίρη του...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

Σὲ λίγο, μιὰ μεγάλη ἐκπληξις! Μιὰ ἔκδοσις πού θὰ κάνη ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ χοροπηδήσουν ἀπὸ τὴ χαρά τους! Περιμένετε τὴ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Θὰ ἔχετε λεπτομέρειες πολὺ σύντομα!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί ἀναγνώστες μας ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, «Μικροῦ Ἡρώος», «Γκρέκο», «Ὑπερανθρώπου», «Ταρζάν» κλπ. μποροῦν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, Ἀθήνας καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βεσιζέλου κατ' Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παν. Χρηστάρα, Πλ. Ἀγ. Νικολάου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοπωλεῖον Νικ. Παπαχρήστου, Ἀγ. Νικολάου 16.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΛΑΡΙΣΑ: Χαρτοπωλεῖον Π. Σακκά, Κεντρικὴ Πλατεῖα

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθ. Παπαδογιάννη, Πλ. Ὀμονοίας.

ΔΡΑΜΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Γιαννοπούλου.

ΚΟΖΑΝΗ: Βιβλιοπωλεῖον Θ. Παπαϊωάννου, Β. Γεωργίου 4.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου, Σ. Πάππα 50.

ΦΑΡΣΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τσανακόπουλου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΧΑΡΤΟΥΜ: Πρακτορεῖον Ἐφημερ. Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀγγέλου Πολίτη, Λεύκωνος 20.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 19 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΓΗ

Μιά νέα, χρυσή ἐποχή ἀρχίζει γιὰ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας!

Μιά περιπέτεια πού δὲν διαβάσατε ποτὲ ὅμοιά της!

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΓΗ

Θὰ κατακτήσῃ ὅλες τὶς καρδιές τῶν φίλων τῆς πραγματικῆς περιπέτειας...

Θὰ προκαλέσῃ δυνατὲς συγκινήσεις καὶ χειμάρρους ἀπὸ γέλια!...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

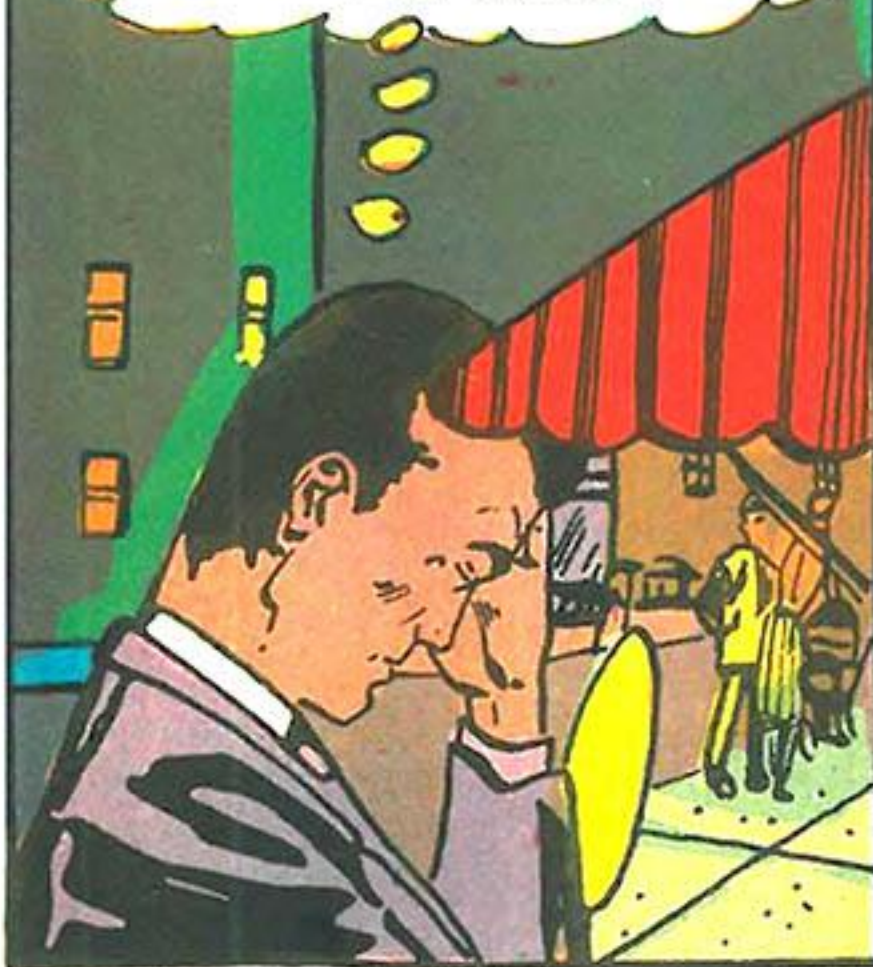

ΘΥΜΑΜΑΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΝ ΔΥΝΑΤΟ
ΑΕΡΑ ΝΑ ΜΕ ΣΠΡΟΧΝΗ.

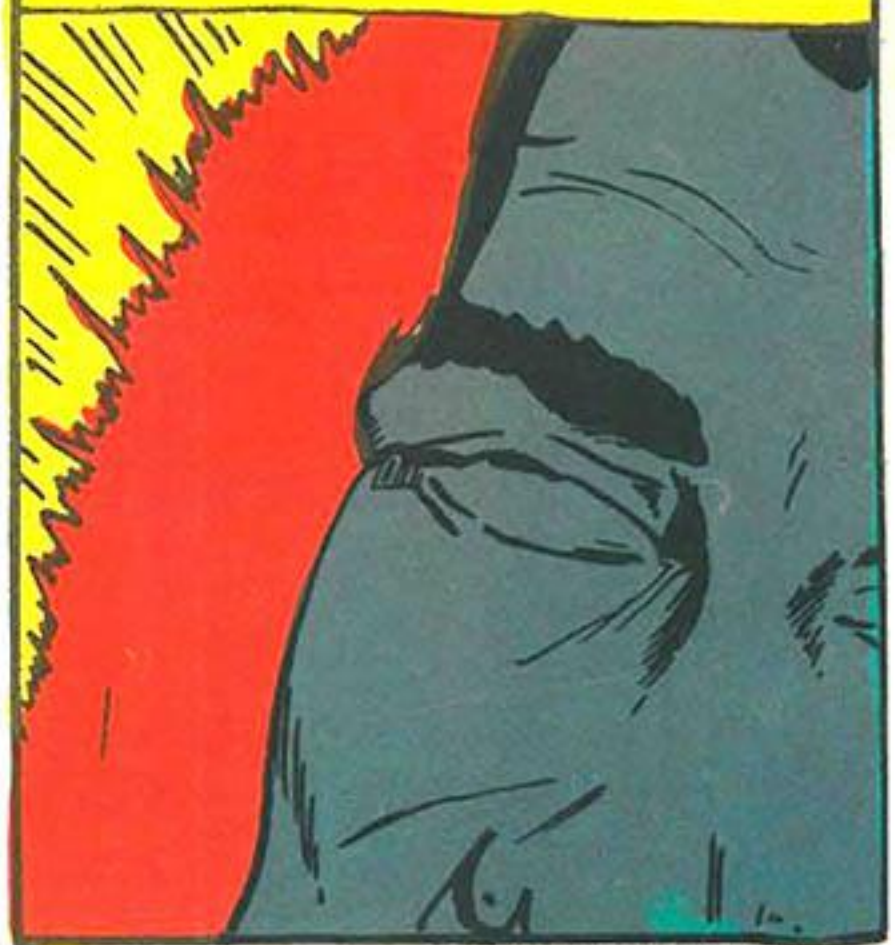

ΚΑΙ ΕΑΦΝΙΚΑ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑ ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

ΔΕΝ ΠΡΕΧΕΙ ΝΑ ΧΑΝΩ ΚΑΙΡΟ.
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΘΩ ΤΗ ΜΟΡΦΟΣΗ
ΤΗΣ ΓΗΣ...

...Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΜΟΥ ΕΧΕΘΩΝ
ΕΞΕΡΡΑΓΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΠΑ-
ΦΗ.. ΚΑΘΩΣ ΟΛΗ Η ΜΟΡΦΟΣΗ
ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΙΣΗΛΘΕ ΣΤΟΝ
ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΜΟΥ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.